Cu multumiri realizatorilor site-ului www.rufon.org …

CUPRINS

In cautarea ADEVARULUI

Pag.

Capitolul I - Intrebarea..... 5
Capitolul II - Cum ramane cu Darwin..... 6
Capitolul III - Civilizatia... un drum inca lung..... 8
Capitolul IV - Existenta noastra... un miracol ???..... 10
Capitolul V - Nici o scapare sau... poate..... 12

Dimensiuni albastre

A treia dorinta..... 31
Bermude..... 33
Contact letal..... 37
Descendentii..... 45
Dimensiuni albaste..... 47
Universuri extreme..... 49
Fuctul oprit..... 53
Timpul schimbarilor..... 54
Verde apocaliptic..... 62
Vise letale..... 63

Aisbeguri in flacari

Aisberguri in flacari..... 67
Soapte in vant..... 68
Soarta..... 69
Umbrele noptii..... 70
Soapte in vant..... 71

IN CAUTAREA ADEVARULUI

Inainte de toate doresc sa precizez ca cele scrise de mine imi apartin in exclusivitate si imi asum responsabilitatea pentru aceasta. Reprezinta mai mult sau mai putin un punct de vedere, punctul meu de vedere personal, departe de orice caracter sau tema de influienta religioasa, politica sau sociala.... Este una din opiniile mele privind existenta si imi cer scuze anticipat daca deranjeaza pe cineva... In ceea ce priveste REALITATEA din spatele celor expuse… ei bine… fiecare din voi, cei care cititi aceste randuri o ve-ti regasi in felul vostru…

Cred ca a existat o zi in viata fiecaruia din noi cand... pur si simplu am gandit... "CEVA NU E OK CU LUMEA ASTA"... insa a fost doar o licar ce s-a stins insesizabil sub amalgamul problemelor cotidiene...

Capitolul I

Intrebarea...

Aproape 6 miliarde fiinte umane exista pe aceasta planeta... Aproape 6 miliarde de oameni se nasc si dispar pe parcursul a mai putin de 100 de revolutii ale Terrei in jurul Soarelui fara a avea un raspuns... fara a sti macar cine sau ce sunt... de unde vin si unde se duc... de ce sunt, de ce exista...

Nu exista creatie fara motivatie... poate doar in cazul hazardului... iar faptul ca existam nu este in nici un caz urmarea hazardului. Venim din neant, ramanem pentru cateva clipe in acest colt de Univers si disparem in acelasi neant, fara macar a avea timpul sa ne punem acele intrebari care conteaza.

Cum este posibil ca dupa atatia ani de asa numita civilizatie sa nu avem raspunsurile nici macar la acele intrebari fundamenale, primordiale care ne definesc existenta, cum e posibil ca dupa atatia ani sa nu avem nici macar intrebarile. Vrem sa-i cunoastem pe cei de langa noi, sa cunoastem lumea noastra, sa cunoastem colturile cele mai indepartate ale Universului si tainele acestuia insa nu stim absolut nimic despre noi... despre noi insine... Si tuturor li se pare un lucru normal, firesc... iau lucrurile ca atare si isi intemeiaza viata pe un fundament si in baza unor criterii luate ca atare, pe care insa nu le-au cunoscut si inteles niciodata...

De ce trebuie doar sa deducem, sa presupunem, sa speram ca actiunile noastre au o justificare, motivatie justa si o evaluare mai mult sau mai putin pozitiva... De ce certitudinea este doar un cuvant... De ce ???

Capitolul II

Cum ramane cu Darwin…

Charles Darwin- Unul din oamenii care a reusit sa influienteze lumea stiintei, sa traseze un contur aproximativ sigur intr-o perioada in care lumea era framantata de tot mai multe intrebari. In cele din urma, o buna parte din descoperirile sale cat mai ales din teoriile sale au constituit fundamentul unui adevarat cult stiintific si subiectul unor nesfarsite controverse.
Insa cea pe care o voi supune atentiei este aceasta celebra " Teorie privind evolutia speciilor".

De ce?!... pentru ca ne priveste intr-o oarecare masura pe fiecare din noi, pentru ca vad saptamanal documentare pe acesta tema care prezinta lucrurile cu asa o certitudine incat ai spune ca totul s-a desfasurat in laborator sub lentila omniprezenta a presei, pentru ca sunt multe lucruri evident eronate, pentru ca...

Parerea mea privind aceasta teorie... este interesanta ca idee dar nu ca fapt... De ce?...

Existenta fiintelor superioare si inferioare este evidenta, nu are nevoie nimeni de studii universitare pentru a o remarca. Faptul ca exista atat de multe similitudini intre specii mi se pare firesc... convietuim pe aceeasi planeta, ne supunem toti acelorasi legi ale fizici si naturii, avem in mare aceleasi nevoi... ce este atat de extraordinar in asta?!

Insa am convingerea ca oricata informatie si educatie i-am oferi unei maimute si in orice conditii de mediu am constrange-o sa traiasca, pe ea impreuna cu urmatoatele 100 generatii de descendenti ai sai, chiar daca in cele din urma vor reusi sa poarte un costum Armani si vor fi capabili sa conduca un Mercedes, atat ea cat si oricare din descendentii sai vor ramane doar maimute...

De ce?... simplu... fiindca existenta fiintelor inferioare si superioare nu este urmarea EVOLUTIEI ci a CREATIEI.

O explicatie sumara si suficient de explicita a acestei afirmatii:

Pentru ca evolutia sa aiba loc un organism trebuie sa sufere un anumit numar de mutatii care sa-i imbunatateasca

intr-un fel sau altul performantele. Exista doua cazuri privind aceste mutatii:

- Mutatii majore: ca urmare a unor factori mutageni puternici, persistenti, care reusesc sa produca modificari majore ale unui organism intr-o perioada relativ redusa de timp. Insa pentru ca acest tip de mutatii sa realizeze o evolutie la nivel de specie trebuie sa indeplineasca cateva conditii majore cum ar fi:

1. Sa aiba loc concomitent la un numar de minim doi indivizi, mascul si femela (ma refer la organismele sexuate). Sansele sunt efectiv minime, cu o probabilitate crescuta in cadrul comunitatilor izolate, insa in acest caz se stie ca mutatiile survenite in urma relatiilor interfamiliare duc la activarea multor deficiente recesive si la o degenerare a indivizilor din aceasta comunitate si nicidecum la o evolutie.

2. Sa reuseasca sa depaseasca instinctul de subminare a anormalului... mai explicit... orice individ nascut deosebit de cei ai comunitatii este instinctiv indepartat de grup, rareori reusind macar sa supravietuiasca, dar sa mai puna bazele unei noi specii...

- Mutatii minore (pe termen lung): ar insemna ca mutatii minore sa aiba loc pe o perioada lunga si foarte lunga de timp. Insa mi se pare cam fantastic, ca o linie genetica sa sufere continue modificari, in primul rand fiindca asta ar insemna sa avem un numar imens de indivizi / organisme aflate in diverse planuri, nivele de evolutie in cadrul unei singure specii si in al doilea rand, ca toti indivizii acelei specii sa urmeze la un moment dat exact aceeasi linie evolutiva. In cadrul evolutiei nu poate exista simultaneitate.

Daca toate organismele ar evolua continuu in scopul perfectionarii capacitatilor lor, pur si simplu in cateva zeci de mii de ani, poate chiar mai putin viata sa dispara... Am tinde toti catre un organism unic,perfect, si cu siguranta ar disparea varietatea speciilor, ar fi sfarsitul biodiversitatii.

Faptul ca existam se datoreaza efectiv acestei stabilitati a organismului capabil sa se adapteze fara a suferi modificari majore.

Eu l-am numit INDICE DE ADAPTABILITATE - acea variabila intre ale carei limite este capabil sa sufere modificari un organism fara ca acesta sa-si inceteze existenta biologica.

In cadrul unei specii nu se poate vorbi de evolutie, ci de adaptabilitate.

Ceea ce este in fapt important in ceea ce ne priveste sunt aceste limite si o alta intrebare... a cata realizare suntem noi in acest lant... fiindca privind in jur am convingerea ca nu suntem ultima... in fapt, s-ar putea sa fim doar pe la inceput...

Capitolul III

Civilizatia… un drum inca lung…

Secolul XXI - explozia tehnologica si informationala... am cucerit Spatiul, satelitii artificiali scaneaza Terra la nivelul cm. patrati, megalopolisuri de zeci de milioane de locuitori, transport de mare viteza, comunicatii instantanee omniprezente, tranplanturi revolutionare in cadrul medicinei, s-au pus bazele nanotehnologiei... suntem in apogeul civilizatiei...

OARE?

Sa analizam putin daca am ajuns intradevar atat de departe pe cat credem... Ce s-a schimbat in fapt pe aceasta planeta... doar scena/ contextul, dar nu si participantii... ma refer la noi... oamenii...

Sa facem un sumar al ultimilor mii de ani:

- nevoile de baza/fundamentale au ramas aceleasi (toti trebuie sa respiram, sa ne hranim, sa comunicam...)

- nasterea si moartea isi urmeaza nestingherite cursul...

- bolile si maladiile continua sa afecteze oamenii, chiar daca multe si-au schimbat forma, noi virusi si noi afectiuni/ maladii aparand continuu pe masura ce sunt eradicate cele vechi (si aici ma refer la cei care au acces la medicamentatie)...

- mortalitatea nu si-a schimbat rata chiar daca aceasta inregistreaza fluctuatii (si azi se moare in urma confruntarilor, accidentelor, bolilor... etc... sunt diferite doar ca aspect);

- fragilitatea la conditiile de mediu s-a pastrat, daca nu chiar s-a accentuat. Rezistenta organismului la agentii patogeni ramane in mare aceeasi...

- capacitatile intelectuale de asemenea au ramas in medie aceleasi. Parem mai inteligenti, evoluati deoarece avem acces inca de la o varsta frageda la o cantitate impresionanta de informatie, mult mai bine structurata ca in trecut... Insa oamenii cu un IQ crescut cat si cei cu un intelect "fantomatic" au existat si in trecut la fel cum exista si in prezent, si nu cred ca raportul s-a schimbat prea mult... Nu se poate vorbi de o evolutie ci doar de o adaptare la conditiile actuale impuse de societate...

E adevarat si faptul ca cercetarea a facut eforturi pentru a ne oferi cat de cat niste raspunsuri... doar ca in loc de raspunsuri, tot ceea ce s-a descoperit au fost si mai multe intrebari...

- organizarea sociala a ramas aceeasi ca structura de baza... doar ca cea actuala e un pic mai condimentata...

Si ca sa nu mai spun (si stiu ca nu sunt singurul)... celor care sunt adeptii evolutiei si civilizatiei actuale, ca in fapt suntem singura specie rationala de pe Terra care isi distruge, continuu, cu fiecare zi care trece singurul lor habitat... Daca spun parazitism s-ar putea ofensa unii, dar cam asta inseamna a lua mereu fara a oferi inapoi... Pentru ca dupa cum merg treburile pe mica noastra planeta, ca specie, de ceea ce avem nevoie pentru a mai reusi sa mai prindem urmatorii 100 - 200 ani s-ar putea numi MIRACOL...

In fapt asa cum spuneam s-a schimbat contextul, insa nu si omul, fiinta umana. Am ramas aceeasi, iubim, uram, ucidem, furam, daruim, suferim la fel ca intotdeauna... nu putem vorbi de civilizatie, fiindca civilizatia e un cuvant mare si prea indepartat de noi, cel putin deocamdata...

Credeti ca am scapat de comuna primitiva... Nu as fi atat de sigur...

Cred ca ar trebui revizuita putin ideea privind evolutia...

Noi nu mai putem evolua pe verticala... suntem intepeniti aici si nimic nu poate schimba asta chiar daca ne e greu sa acceptam, dar in schimb putem schimba ceva in ceea ce priveste utilizarea la un potential adecvat a ceea ce avem deja...

Mai exact, vreau sa spun ca nu avem nevoie de evolutie pentru a face/ realiza lucruri care acum ni se par de domeniul paranormalului, irealizabile...

Sunt acele limite , care, in ceea ce ne priveste s-ar putea sa ne depaseasca chiar propria imaginatie...

" Un singur lant posibil de evenimente neverosibile ducea la viata si toate celelalte duceau indarat la neant. O singura eroare din partea destinului inexistent, si neverosibila vraja se destrama.

Miraculos era nu faptul ca viata aparuse atat de prizarita ci acela ca aparuse."

Cavalerii tortei...
NORMAN SPINRAD...

Capitolul IV

Existenta noastra… un miracol ???

Vedem deseori la televizor documentare prezentand viata din zonele arctice sau din cele aride ale deserturilor si ne intrebam cum de reusesc unii oameni sa traiasca in asemenea conditii extreme, vitrege, ni se pare extraordinar si in fapt o adevarata provocare.

Dar sa facem o mica analiza a ceea ce suntem fiecare din noi d.p.d.v. biologic si a conditiilor care ne permit existenta. Suntem organisme biologice a caror existenta depinde de cativa factori indispensabili (nu voi folosi cifre deoarece personal nu le cunosc cu exactitate dar am idee in mare, ca fiecare din voi despre ce este vorba):

1 - Temperatura mediului – trebuie sa se incadreaza intre limitele unei variabile de cca. 100 grade Celsius, intr-un Univers in care temperatura se masoara in milioane de grade Celsius. Si nu ma refer la distante de mii de ani lumina.

2 - Presiunea atmosferica - limitele variabilei care ne permit existenta sunt realmente infime in acelasi Univers in care diferentele de presiune sunt colosale, chiar la nivelul propriei noastre planete.

3 - Compozitia atmosferei - dupa cum stim compozitia atmosferei noastre este foarte bine definita... depindem de o combinatie bine conturata de elemente chimice, despre care nu se poate spune ca sunt omniprezente in Univers si care trebuiesc mentinute in niste proportii foarte stricte.

4 - Nivelul de radiatii - asa cum stiti cantitatea de radiatii solare si cosmice care matura continuu suprafata Terrei este cel putin pana in prezent foarte limitata, iar cea de materiale radioactive la nivelul scoartei terestre este minima. Insa in

Univers aceste cantitati sunt... impresionante... Cea mai mica scapare este suficienta pentru a ne praji pe toti...

5 - Alimentatie - la fel ca si in celelalte cazuri, chimia alimentara trebuie sa intruneasca niste conditii foarte stricte... altfel aceasta ar deveni nociva...

6 - Impactul cu corpuri meteorice - se fac estimari privind sansele unui potential impact cu un corp meteoric de dimensiuni mari... Universul e plin de ele insa, insa nici unul care ar putea prezenta un potential pericol nu intersecteaza in traiectoria sa orbita Terrei ...

7 - Variatiile - chiar in cadrul acestui mediu care ne permite existenta, variatiile acestor caracteristici trebuie sa se desfasoare cu o anumita... sa zicem "lentoare"... Orice variatie brusca poate fi la fel de letala...

... si exemplele ar putea continua...

Vreau sa spun ca avem aceleasi sanse de supravietuire pe care le-am avea stand in spatele unui elefant ce s-ar plimba pe un fir de ata intins intre Everest si K2. Pe toti muntii din jur: ceata, furtuni., avalase, nori negri descarcand ploi torentiale, grindina si ninsori... insa unde suntem noi totul e calm, senin si toti zic ca e vina Hazardului... Sa fim seriosi...

Ar fi nevoie doar de o adiere si totul s-ar sfarsi, si totusi adierea nu vine...

"Unii s-au nascut sa fie sclavi, altii nu..."

Oare ce asteptam... sa ajungem sa platim si aerul care-l respiram, sa ajungem sa ne pierdem jumatate din viata prin birouri pentru a obtine semnaturile necesare pentru a avea dreptul sa iubim, sa ne aleaga altii pana si visele ???

Libertatea ne-a fost luata inca de dinainte de a ne naste, visele inainte de a le avea, ce ne-a mai ramas... ce mai avem... ne mai avem doar pe noi insine si alegerea...

Capitolul V

Nici o scapare sau... poate...

Batranul privea negura ce se revarsa de-a lungul orizontului. Vantul purta in trombe amare cenusa nascuta din intinderea calcinata. Focul transformase padurea in amintiri pe care timpul le va pune in povesti...

Stateam alaturi de EL... priveam... Si ieri fusesem aici si privisem, si cu o saptamana in urma, si cu o luna in urma... in fapt cred ca fusesem aici dinotdeauna... intotdeauna privisem insa acum era pentru prima data cand vedeam... Cuvintele lui fusesera TOTUL... fusesera ceea ce cei cateva miliarde aidoma mie nici nu indraznisera sa gandesca, fusesera ceea ce stiam dintotdeauna, ceea ce era in fiecare din noi si murea odata cu noi inainte de a se naste, fusesera RASPUNSUL... Straniu, cine ar fi gandit vreodata ca toate intrebarile au acelasi raspuns...

Il privi... Stiam TOTUL insa urmatoarele clipe imi pareau inaccesibile... Ma gandeam... ma gandeam la mine, la EL, la CEILALTI... Trebuia sa aleg...

Il privi... isi intoarse privirea spre mine si ma privi la randui... simti LINISTEA... doar LINISTEA... pentru prima data in viata...

Imi zambi... si am stiut ca SPERANTA e mai mult decat un cuvant.

Ningea... fulgi mari cenusii se asterneau pe pamantul inca fierbinte... alunecau incet, tacuti, purtati de vanturi spre orizonturile unde oamenii inca NU STIAU...

Ma gandisem intotdeauna ca toate problemele acestei lumi sunt doar rezultatul lipsei de intelegere, nu reusim sa ne facem intelesi, nu reusim sa ii intelegem pe cei de langa

noi... insa in fapt nu ne intelegem nici macar pe NOI... Cei despre care stim cele mai putine lucruri, pe care-i cunoastem cel mai putin sunt in fapt cei cu care petrecem cea mai mare parte e vietii aici si anume NOI insine... Si cand nu ne-am inteles pe NOI insine, oare cum am putea sa-i facem pe altii sa ne inteleaga...

Ma ridicai si porni spre ORAS... Oamenii erau acolo, acolo unde ii gaseam mereu privind mereu fara a vedea... orbi intr-un UNIVERS plin de culori... Nu intelegeam de ce ma alesesera pe mine, de ce nu incercau sa ma opreasca... cine stie, poate ca nici CEILALTI nu pot opri totul... poate ca a devenit prea mult si pentru CEILALTI sau poate fiindca nu mai conteaza...

Noaptea se lasa nepasatoare si rece peste LUME, cand ma asezai in fata computerului... Acum SPERANTA devenea mai mult decat un cuvant, cuvintele deveneau SPERANTA... Degetele alunecara peste tastele uzate... se oprira pentru o clipa cautand INCEPUTUL, si timid coborara pe A, apoi bara de spatiu, urmata de un F, un O, un S... si cuvintele incepura sa se nasca sau poate fusesera acolo dintotdeauna...

" A fost odata ca niciodata acolo unde timpul este altceva, unde zilele sunt eternitati si eternitatile zile...

EI devenisera o amenintare... Echilibrul MULTIVERSULUI avea sa fie rupt daca nu ii opreau... toti CEILALTI erau in pericol... pentru ca EI erau eterni, puternici si periculosi... Nu puteau astepta EVENT HORIZON -ul dupa care nimeni si nimic nu iar mai fi putut opri din a distruge si subjuga totul... Devenisera un pericol pentru EI insisi... Atunci fu facuta alegerea, fusese APROAPE unanima...

In MULTIVERS fu creat un nou UNIVERS si EI fusesera cei alesi pentru a merge acolo... Fusese un UNIVERS creat pentru EI, un dar, o pedeapsa, ce mai conteaza...

5 zile, 5 eternitati fusesera necesare pentru al crea in toata perfectiunea sa... in cea de-a 6-a zi li se oferira corpurile, imortale, omnipotente si accesul in unul din cele mai minunate UNIVERSURI... Fusesera numiti OAMENI... Li se oferi totul pentru a nu avea nici un motiv de nemultumire, mai putin accesul in celelalte UNIVERSURI... Trebuiau sa reflecteze, sa inteleaga ca gresisera...

In cea de-a 7-a zi LINISTEA isi gasi din nou locul in MULTIVERS... Echilibrul era restabilit... si CEILALTI se oprira, ii privira, reflectara... Aveau un UNIVERS intreg la dispozitie, tot ceea ce si-au dorit dar nu era de ajuns... INTELESESERA ca EI nu se vor multumi cu TOTUL... erau imortali, intangibili, invincibili... intr-o zi aveau sa gaseasca IESIREA... Aveau totul insa vroiau mai mult... INTELESESERA ca nu-i puteau opri, nu-i puteau distruge. Le puteau distruge corpul care-i tinea acolo dar EI ar fi ramas... INTELESESERA ca nu-i puteau lasa liberi... Ca EI nu se vor opri... Trebuiau inchisi,

departe... departe de ceruri, departe de orice gand de EVADARE... Doar asa ECHILIBRUL putea ramane in siguranta... Trebuiau sa se schimbe...

Alegerea fu facuta...

In a 8-a zi UNIVERSUL lor fu impartit in 4 parti... 3 materiale: UNIVERSUL SUPERIOR, UNIVERSUL DE MIJLOC, UNIVERSUL INFERIOR si una energetica (spirituala) UNDERVERSUL...

UNIVERSUL SUPERIOR in care totul ramasese la fel ca in ziua a sasea, un UNIVERS perfect unde nu lipseste nimic, unde exista totul, UNIVERSUL DE MIJLOC unde EI isi incepura EXILUL, unde CEILALTI ii puteau supraveghea, incerca si estima, unde OAMENII fac alegerile, UNIVERSUL INFERIOR unde sunt incarcerati cei care nu reusesc sa-si controleze sub nici o forma partea negativa din EI insasi... si UNDERVERSUL care este antecamera transferurilor intre nivele acestui UNIVERS...

Insa atentia principala fu acordata impiedicarii oricarei tentative de evadare, a insusi sentimenului de prizonierat. Astfel RECONFIGURARA UNIVERSUL DE MIJOC... aveau nevoie de o inchisoare perfecta... si alesera sfera... era simplu, nu aveai nevoie de ziduri, de limitari, singura limitare necesara era asigurata prin insasi structura ei (SFERA... din orice punct de pe suprafata ei pleci, in orice directie, fiecare pas pe care il faci te poarta spre punctul din care ai plecat)... concepura intregul UNIVERS in baza principiilor sferelor... curbara timpul si spatiul, curbara materia... creara planetele... si alesera una din ele pentru oameni...

Prima conditie impusa: – sa ingradeasca intr-un mod insesizabil orice incercare de a pleca... conditie realizata prin amplasarea spatiului in care coexistam material, respectiv TERRA suficient de departe de orice forma de viata sau conditii care ar putea permite o expansiune a rasei umane... Un petic de viata inconjurat de nimic... Gravitatia si constrangera organismului uman de a interactiona cu aceasta fu solutia ideala pentru a face aproape imposibila parasirea suprafetei...

Cea de a doua conditie a fost realizata prin reducerea capacitatilor individuale. Trebuiau mentinuti la un nivel de semiconstienta, in asa fel incat sa nu constientizeze capacitatile pe care le detineau... trebuiau sa uite, sa nu-si aminteasca nimic, sa nu aiba timp sa-si aminteasca...

Redusesera la minim controlul fiecaruia asupra propriului corp...

Reconfigurara organismul uman:

- diminuara potentialul imunitar;

- diminuara capacitatile complexul perceptiv:

*** vizual – reusim sa percepem doar spectrul redus cuprins intre ultraviolet si infrarosu;**

***auditiv – largimea benzii de frecvente sonore pe care le percepem este foarte minima;**

***olfactiv – reusim sa distingem si percepem doar un numar redus de mirosuri.**

***tactil – pentru ai putea percepe, stimulii trebuie sa fie suficient de puternici, iar cand stimulul este prea puternic nu reusim sa controlam fluxul, *senzatiile (durere, placere...)* creierul pierde control rational...**

- diminuarea accesului la potentialul cerebral.

Pentru a sterge orice urma privind provenienta noilor organisme (corpuri) si a transferurilor creara NASTEREA si MOARTEA ca fenomene UNIVERSALE...

... NASTEREA pentru a realiza intrarea intr-o maniera insesizabila din punct de vedere al transferului in UNIVERSUL DE MIJLOC si in corpul pe care il primeai in posesie cu aceasta ocazie si MOARTEA pentru a asigura insesizabila reintoarcerea in UNDERVERS unde in functie de evolutia si actiunile individuale ale fiecaruia pe parcursul existentei biologice in UNIVERSUL DE MIJLOC erai redirectionat... Evolutie negativa – integrat in UNIVERSUL INFERIOR... evolutie neconcludenta... reinserare in UNIVERSUL DE MIJLOC, evolutie pozitiva si controlul bun al negativitatii – un bilet pentru UNIVERSUL SUPERIOR sau mai exact spre ceea ce OAMENII numesc PARADISUL...

UNIVERSUL DE MIJLOC este un UNIVERS INTERACTIV... se modifica in functie de comportamentul celor care coexista in EL...

Accesul in UNIVERSUL MIJLOC care are loc odata cu nasterea se face in mod organizat, raportat la categoriile de SUFLETE, bazate pe trasaturile specifice de baza ale fiecaruia, intr-un ciclu raportat la un o rotatie completa a Terrei in jurul Soarelui... ceea ce face ca fiecarei ore/zi/an sa-i corespunda anumita categorie de SUFLETE, de unde au rezultat deductiile zodiacale, si anume faptul ca persoanele nascute in aceleasi perioade au unele trasaturi de baza comune... Realizara un filtru bine definit, care impiedica la intrarea in noul corp accesul la orice amintire rezidenta privind existentele anterioare... Odata cu nasterea insa diverse "tabieturi", urme ale vietii anterioare insotesc noua existenta insa nu sunt constientizate de acesta...

Pentru a atenua resimtirea acestui blocaj introdusera oboseala, fizica si mentala realizand conditionarea organismului si amortizarea fluctuatiilor, a surplusului de variatii prin ceea ce se OAMENII numira SOMN...

****

Trecuse mult din ceea ce in UNIVERSUL DE MIJLOC se numea timp... fusesera nevoiti sa o ia de la inceput de multe ori, pentru a intelege unde au gresit si ce trebuie schimbat.

Cand CONTROLUL era in pericol de a fi depasit se activa APOCALIPSA... Planeta era curatata si se reincepe un nou ciclu... un nou inceput... un nou capitol...

De fiecare data insa, EI reusisera fie sa-si aminteasca, sa simta peretii invizibilei inchisori si fie sa caute iesirea, fie sa incerce sa-si distruga habitatul ...

Dar de aceasta data redusesera totul la minim si creasera una din cele mai avansate forme ale CONTROLULUI...

Redusesera nivelul de existenta al corpurilor pe care le detineau la o medie de cca. 70 revolutii ale planetei in jurul stelei centrale... O perioada de existenta intratat de redusa incat nici bine nu ne adaptam la corpurile primite si trebuie sa murim...

Insa trebuiau sa le ofere dincolo de toate o ocupatie, care sa-i tina departe de ratiune... si astfel se nascu forma cea mai perfecta de control... SOCIETATEA...

Daca nasterea ne-a aruncat in cusca, SOCIETATEA e cea care ne-a pus lantul...

OAMENII nu trebuiau sa intuiasca motivul pentru care se aflau acolo... pentru ca atunci cand aveau sa constientizeze faptul ca nu erau liberi, toata existenta lor s-ar fi focalizat exclusiv asupra gasirii unui mod de a evada...

Trebuiau tinuti departe de orice impresie de prizonierat. Trebuiau sa respecte legile impuse de CEILALTI, insa intr-un mod care sa le ofere iluzia ca acestea ar fi facute de semenii lor, de OAMENI... Nu a fost foarte dificil... Nu era dificil in a li se sugera ceea ce trebuia sa le devina lege...

Inainte de toate aveau nevoie de a cunoaste regulile existentiale, de a stii criteriile in baza carora puteau alege in care nivel al UNIVERSULUI urmau sa fie repartizati in urmarea perioada. Astfel trimisera INVATATORII de-a lungul pamanturilor... si se nascura religiile...

Insa CONTROLUL trebuia exercitat inca din momentul intrarii in acest UNIVERS, atunci cand limitarile impuse sunt la maxim, cand EI nu au inca acces pe deplin la noul corp, intr-un mod in care acesta sa devina o parte a existentei lor, in asa fel incat sa fie ignorat, sa nu fie constientizat... Pentru aceasta sa creat conceptul de familie, in care parintii, cei care sunt purtatorii pe lume a noului corp sa-i invete involuntar pe descendenti, ca CONTROLUL e ceva firesc, ca trebuie acceptat ca fiind ceva normal, cotidian...

Urmeaza restul educatiei... gradinita, scoala, facultate... in care esti invatat sa accepti ceea ce esti si sa nu pui la indoiala rationamentul altora.

Inca de mici, oamenilor li se insereaza concepte care ulterior le controleaza actiunile... Acele notiuni precum patriotismul, mostenirile si traditiile de familie, familia, casatoria , posesia, averea, realizarea in viata, etc...

Insa cu toate mijloacele de prevedere, uneori este necesara interventia efectiva a CELORLALTI... Astfel s-a creat

acoperirea perfecta pentru orice forma de interventie directa in viata fiecaruia si de constientizare a controlului...

S-a creat notiunea de DESTIN... Iar OAMENII l-au acceptat ca pe o scuza a evenimentelor care ii depaseau, a realizarilor sau nerealizarilor si a momentelor in care si-au pierdut autocontrolul... O scuza... "Nu e vina mea, asta e destinul"...

CONTROLUL INFERIOR (... *survine in relatiile curente interumane* ...)

Nasterea & copilaria...

Noile corpuri sunt nascute cu un pachet informatie rezidenta provenita din existentele anterioare care le asigura supravietuirea initiala, doar o mica parte din cele cu care se intra in contact sunt invatate, majoritatea fiind doar reamintite... Ele sunt deja acolo, doar ca nu reusim sa le constientizam provenienta, fapt pentru care le luam ca atare... Odata cu nasterea sunt pastrate caracteristicile de baza ale sufletului care intra in posesia noului corp, care il reprezinta, intangibile oricarei forme de control si care confera persoanei nascute caracterul... Dureaza o perioada pana sufletul reuseste sa interactioneze cu corpul primit intr-o masura care sa-i confere independenta... Pentru aceasta sunt necesari parintii... Initial timpul personal nu este sincronizat cu cel din UNIVERSUL in care se intra... desincronizare necesara intocmai pentru a se permite adaptarea la noul corp... Este unul din fenomele pe care fiecare OM il sesizeaza dar nu reuseste sa-l contureze, motivul pentru care in copilarie zilele par interminabile iar la batranete o saptamana pare a trece uneori mai repede decat o singura zi... Pentru ca atunci cand ne nastem corpul este conceput in baza regulilor din UNIVERSUL in care exista insa sufletul are nevoie de un timp suplimentar pentru a reusi sa se intergreze, mai exact conceptul temporal care ne caracterizeaza existenta personala este sincronizat cu conceptul temporal al UNIVERSULUI din care facem parte intr-o secventa temporara definita insa independent fata de acesta...

In rest celelalte lucruri vin de la sine... nu cunoastem inca cuvintele dar avem notiunea de a vorbi, de a respira, de a ne misca... rationam dar ne trebuie un timp pentru a intelege si a reusi sa ne facem intelesi, de a intra in acelasi plan cu cei din jurul nostru, cu ci pe care-i gasim in acest UNIVERS... Nu are nimic de a face faptul ca am fi copii sau adulti... comportamentul ar fi acelasi pentru orice fiinta care intra intr-un mediu nou, cu reguli si legi necunoscute... Insa asta

nu inseamna ca inainte nu am existat inainte sau ca nu avem alte cunostiinte (ma refer la informatie)... Singurul fapt concret este acela ca avem nevoie de o perioada de timp pentru a ne adapta...

Copiii din zilele noastre se nasc intr-o lume atat de plina de reguli... e ca si cum te-ai trezi dintr-un somn linistit in mijlocul unei autostrazi superaglomerate cu numar fara sfarsit de benzi... nu ai timp sa rationezi, reactionezi instinctual, fapt care duce in cea mai mare parte la luarea unor decizii gresite, de cele mai multe ori fatale... Problema e ca copilaria noastra se sfarseste abia atunci cand murim, chiar daca acest lucru se intampla la 110 ani... insa noi nu realizam acest fapt... ne straduim sa ne consideram adulti fara macar a stii ce inseamna prin definitie aceasta. Consideram ca suntem capabili sa luam decizii, sa ne asumam responsabilitati, sa hotaram pentru altii, sa conducem... oare... oare copii nu pot face acelasi lucru... Cat de adulti suntem. Am extins jocul din camera noastra in curtea noastra, din curtea noastra in orasul nostru, in tara noastra, in intreaga lume... Cand eram mici ne jucam cu masinute si papusi... am crescut si proportional au crescut si dimensiunile acestora. Acum ne jucam cu sentimentele, vietile, insa notiunea de joc s-a pastrat chiar daca il chemam altfel...

Foarte putini sunt cei care dau nastere unui copil si inteleg consecintele acestui act... Numarul cel mai mare de nasteri/persoana au loc in clasele de jos ale societati care sunt mentinute intentionat intr-un numar crescut, fiindca cei de jos care nu au accesul la informatie in copilarie nu prezinta potential problematic. Pentru ca oamenii sunt usor de controlat cat timp nu au notiunile care i-ar putea ajuta sa contureze sursa problemelor lor...

Invatamantul...

Petrecem circa un sfert din viata "invatand" fara a intelege... gradinite, scoli, universitati ne tin intr-un "circuit" de materii pe care suntem obligati sa le studiem. Insa intre toate acestea doar putine din cele pe care le studiem sunt cu adevarat importante. In fapt cea mai mare parte din ceea ce invatam sunt parerile altora despre aceasta lume, pe care noi trebuie sa le luam ca atare valabile... S-au catalogat generatiile... grupuri majore de persoane care au urmat un pachet de idei si concepte considerate valabile la un moment dat din existenta lor... Ulterior s-a constatat ca acestea erau gresite, ca exista altele corecte care ulterior s-au demonstrat a fi gresite la randul lor... si povestea continua... Insa elevii trebuie sa le considere a fi corecte, sa le invete si sa-si raporteze existenta in raport cu acestea... Totul se

desfasoara cu o raceala asa numita "profesionala" in care se dau note, calificative si diplome care ii constrang pe cei care studiaza sa memoreze, sa se indoctrineze cu acestea fara a le trece prin filtrul ratiunii... Pentru ca nu ai dreptul de a contrazice. Suntem conditionati sa invatam fara a intelege macar de ce si ce trebuie sa stim, sub pretextul ca acestea vor fi necesare pentru viitor sigur... si cand ajungem la batranete realizam ca acest viitor sigur nu a existat niciodata. Oamenii au ajuns sa fie judecati, clasificati dupa diplomele pe care le au fara nici o legatura cu ceea ce sunt ei in fapt...

Locurile de munca...

Cati din noi muncim din placere, catora din noi ne place ceea ce facem, acolo unde pierdem atitia ani din viata, acolo unde am fost transformati in masini ???... Este intradevar necesar sa muncim in aceste conditii...

"Muncim pentru a trai si nu traim pentru a munci"... La nivelul la care ne aflam in acest moment este posibil sa beneficiem de toate conditiile care sa permita fiecarei fiinte umane de pe aceasta planeta o existenta decenta, fara lipsuri pe plan material muncind 1 saptamana pe luna intr-un program relaxant de 8 ore/zi pana la varsta de max. 40 ani intr-un post care sa-i ofera satisfactii pe plan profesional...

Patriotismul & proprietatea latifundiara...

Am fost educati inca de mici sa credem in "valori" precum patriotismul, pamantul si limba stramoseasca intr-un mod in care suntem absolut convinsi ca este cu adevarat necesar sa existe statele, frontierele intre ele, ca fiecare stat trebuie sa-si urmeze propriile legi de parca in toate statele nu ar fi aceeasi oameni iar notiunile de bine si rau ar fi diferite... La nivelul intregii planete exista un amalgam de limbi, fiecare tara cu limba sa si o gramada de dialecte chiar si in cadrul aceluiasi stat, de parca limba pe care o vorbim ar schimba ceva in relatiile dintre noi sau in viata noastra. Limbajul a fost creat pentru a putea comunica, pentru a ne intelege intre noi... si atat timp cat ne intelegem prea putin conteaza ce limba vorbim din moment ce o folosim cum trebuie, fiindca indiferent in ce limba ai spune "Te iubesc" ceea ce simti nu are nimic de a face cu lingvistica...

Dupa mii de ani de contacte, colaborari, cooperari nu s-a reusit o ordonare in tot acest haos lingvistic... nu s-a reusit adoptarea unei limbi Universale...

S-a creat notiunea de proprietate... "aceasta parcela de pamant este a mea"... cred ca si copii s-ar amuza pe tema asta. Poti spune ca esti proprietarul a ceva exclusiv creat de tine, insa nu cred ca pe aceasta planeta este cineva care sa poata face aceasta afimatie in ceea ce-l priveste. Chiar daca am realizat ceva, nu am facut decat sa folosim, sa utilizam ceea ce exista deja pentru a realiza altceva insa cu siguranta nu ne putem considera proprietari... Doar am imprumutat ceea ce a fost dintotdeauna acolo si cu sau fara voia noastra la sfarsit vom restitui totul. Nimic din ceea ce exista in acest UNIVERS nu ne apartine. Le primim pentru a ne folosi, insa trebuie sa o facem cu intelepciune si respect...

Casatoria si familia...

Au creat notiunea de posesie umana... copilul meu, familia mea, sotia mea... oamenii nu apartin unul altuia... sunt LIBERI...

Au creat relatiile monogamice in care se considera ca este necesar sa iubim doar o persoana, si ca nu exista decat o singura dragoste adevarata... Este posibil sa iubim mai multe persoane, chiar in acelasi timp, sa nutrim pentru fiecare din ele afectiune si dragoste fara sa spunem ca iubim pe una mai mult decat pe cealalta, pentru ca dragostea nu poate fi cantarita sau contorizata. Fiecare dragoste are unicitatea ei. Putem iubi mai multe persoane si sa acceptam ca cel de langa noi sa iubeasca la randul sau mai multe persoane... nu e nimic rau in ai lasa pe cei de langa noi sa iubeasca si pe altii, pentru ca dragostea nu este un delict ci gelozia, egoismul si invidia... pentru ca cel pe care-l iubim nu ne apartine, este liber aidoma noua, tot ce putem face e sa-i oferim clipe placute alaturi de noi.

Copiii nostri nu sunt diferiti de ceilalti... toti copii sunt egali si nu trebuie sa le distrugem inocenta.

Conducerea...

Fiinta umana nu accepta sa fie condusa voluntar de cineva decat in cazul in care ideile celui care o face coincid intr-o masura mare cu ale sale. Insa daca i se sugereaza suficient de inteligent o idee fara ca acesta sa constientizeze ca nu ii apartine poate fi controlata.

Presedinti, guvernanti, primari, directori, ofiteri... intr-un cuvant conducerea... Sunt atat de multi cei care cred ca presedintii si guvernele sunt cei care conduc miliardele de oameni ce coexista pe aceasta planeta, care cred ca faptul ca nivelul de trai si conditiile dintr-o tara se datoreaza lor, care cred ca votul lor conteaza, care cred ca politica este

altceva si nu in fapt doar un spectacol dezgustator... Iluzia de dincolo de iluzie... Insa in fapt a fost modul cel mai bine ales pentru a acoperi controlul. Lasa oamenii sa-si aleaga conducatorii... prin libertatea care li se oferea in a alege era acoperit faptul ca tocmai libertatea era ceea care li se lua. A accepta sa fi condus inseamna a accepta sa ia altcineva deciziile in locul tau. Oamenii nu au nevoie sa fie condusi. Cum poate accepta cineva sa ii faca altcineva regulile dupa care sa-si traiasca viata. Cu ce drept se poate considera ca o fiinta umana are dreptul sa le conduca pe celelalte (exceptind fanteziile sexuale) si in baza carui drept celelalte trebuie sa accepte regulile, legile si deciziile sale. Fiecare este proprietarul propriei existente. Si cum ar putea cineva gandi ca poti conduce pe altcineva. E atat de dificil sa conduci, controlezi o persoana... ma refer intre noi oamenii, cei de aici, aflati la acest nivel... dar sa o faci cand e vorba de milioane. Cum se poate crede ca lumea noastra poate fi condusa de niste mosnegi pe jumatate schizofrenici care trebuie sa faca un extenuant efort si pentru a-si satisface propriile nevoi.

Nu e surprins nimeni cand persoane cu un intelect deficitar ca sa nu spun cretini, ajung in functii inalte devin miliardari intr-un timp si un mod care depaseste orice limita a ratiunii noastre, si ca in fapt noi urmand aceeasi cale am fi sfarsit mai mult decat evident intr-un faliment prematur. Ne spunem ca nu suntem facuti pentru asa ceva... dar oare ce au acestia in plus, patru maini, doua creiere, tentacule ??? Sunt aidoma noua, chiar inferiori si totusi...

Nu avem nevoie de conducatori decat atunci cand nu suntem suficienti de siguri pe noi pentru a ne asuma responsabilitatile. Guvernele, presedintii, directorii, organele de justitie, sefi, lideri, etc... sunt substitute ale ceea ce noi nu avem „chef" sa facem si sunt la fel de inutili ca „Statuia libertatii". Este acolo, este celebra, este un simbol insa nimeni nu a beneficiat efectiv de pe urma faptului ca exista, nu asigura hrana nimanui, nu ofera o casa, un viitor, o solutie efectiva la vreo problema... doar poate un loc de odihna temporar pentru niste pescarusi.

Astfel s-a ajuns la situatia in care singurul drept care le-a mai ramas OAMENILOR este acela de a hotara cine sa hotarasca pentru ei. Si-au pierdut capacitatea de analiza si decide in ceea ce priveste propria lor existenta.

Daca se considera necesara existenta unei organizari sociale, a unei formatuni conducatoare atunci singurul rol al acesteia ar fi asigurarea non profit pentru fiecare fiinta umana a necesarului de baza in ceea ce priveste:

- **HRANA;**
- **SANATATE;**
- **INFORMATIE;**
- **HABITAT.**

Legile oamenilor…

Justitia umana - S-a ajuns la ora actuala la un adevarat haos legislativ… Fiecare din aceste legi constituie de fapt o noua interdictie si niciodata o facilitare asa cum sunt ele prezentate. Chiar daca ti se spune ca datorita acestor legi iti este schimbata viata in mai bine, ca iti permis sa faci/ intreprinzi ceva, in fapt acest lucru nu are nimic de a face cu legea. Este ca si cum s-ar da o lege prin care li s-ar permite oamenilor sa zboare, insa care nu are nimic de a face cu realitatea dat fiind ca nu este in natura oamenilor sa zboare. Daca este o actiune posibila, o persoana o poate realiza indiferent daca exista sau nu o lege scrisa care sa-i permita acest lucru.

Fiecare din noi avem nevoie sa petrecem cativa ani buni din viata doar pentru a studia sumar miile de legi date de semeni, pentru a stii ceea ce e bine sa facem si ceea ce nu. Dar chiar avem nevoie de cei aidoma noua sa ne spuna ceea ce e bine si rau. Fiecare din noi stim acestea , insa am devenit dependenti de legile, regulile facute de altii si ne-am dispersat de propria noastra judecata. Tot ceea ce am ajuns sa facem e sa cautam in fiecare zi o bresa in legile pe care ni le-au impus asa numitele organe de justitie sau conducere, si daca o gasim luam decizii de cele mai multe ori gresite fara a ne deranja sa le analizam prin prisma ratiunii noastre, considerandu-le juste deoarece nu contravin legilor "in vigoare"…

Atatea legi fara sa serveasca la nimic altceva decat la a ne dezorienta, cand in fapt nu sunt necesare mai mult de 20 de legi… sunt legile primordiale, singurele corecte in aceast UNIVERS, singurele care odata respectate nu afecteaza negativ pe nimeni.

NO HARM… NO FAULT…

Etichetele…

Nume, nr. carte identitate, nr. carte de munca, studii, functie, ocupatie, nationalitate, familie, religie, grupa sanguina, culoara pielii… "N" si "n" criterii de etichetate si clasificare a fiintelor umane insa care nu au nimic de a face cu ceea ce sunt ele in fapt… O societate care i-a constrans pe OAMENI sa respecte niste criterii de selectie aberante, insa de care au devenit dependenti sub toate aspectele existentei lor. Este unul dintre motivele de baza al discordantelor dintre

OAMENI, fiecare il judeca si analizeaza pe cel de laga el in baza acestor criterii eronate, criterii care nu il definesc si nu il caracterizeaza ca ceea ce este acesta in fapt.

Religiile si biserica…

Probabil ca in stadiul ei primordial fiecare religie a avut o samanta pura, pana cand aceasta a fost preluata de biserica, interpretata si folosita in scopul controlului… De ce nu merge treaba cu religiile actuale:

- pentru ca daca intradevar acestea ar fi o forma de relevare a binelui, de ajutorare in gasirea cai juste in existenta fiecaruia din noi , la puterea pe care o au la nivelul intregii planete, la numarul atat de mare de adepti si perioada de timp intinsa pe parcursul atator secole cu siguranta acum nu ar fi tribunalele, inchisorile, spitalele, clinicile pline de oameni in care cea mai mare parte impartasesc aceste religii si frecventeaza in mod regulat institutiile de cult reliogios, nu ar fi milioane de oameni care mor de foame, in razboaie, atentate.

Poblema e simpla: OAMENII nu au inteles nimic in ceea ce priveste propria lor existenta, in rationare notiunilor de bine si rau, in autocontrolul lor iar singurele in care si-au pus baza pentru a obtine raspunsurile care le-ar putea directiona viata si anume religia si stiinta, nu au reusit sa le ofere ceea ce au cautat, nu au reusit sa-i faca sa inteleaga. Suntem orbi intr-un Univers atat de plin de culori. Suntem fiecare speriati in adancul nostru… alergam in intuneric cu cutitul in mana si singurul lucru care il facem e sa ne ranim intre noi…

Ni s-au oferit adevaruri alternative… fiecare religie cu varianta sa de adevar… stiinta cu variantele sale de adevar, cand in fapt ADEVARUL este la fel ca noi… ESTE UNIC…

Exista forme de existenta si fiinte care intrec chiar si cea mai fantezista imaginatie, exista forte obscure, malefice care intr-o masura mai mica sau mai mare ne influienteaza existenta, pe care insa OAMENII s-au obisnuit sa le foloseasca ca acoperire, scuza pentru faptele negative comise, pentru momentele in care pierd controlul, pentru atunci cand ceea ce fac produce suferinta celor din jur sau lor insasi… Este adevarat ca uneori aceste forte obscure ne influienteaza, insa deciziile si alegerile pe care le facem ne apartin, fie bune, fie rele… noi suntem cei responsabili exclusiv de acestea. Binele si raul e in fiecare din noi in proportii egale, e doar o problema de alegere, alegerea noastra … Noi decidem daca suntem buni sau nu…

Crede dar nu fi orb…

CONTROLUL SUPERIOR (*... executat la un nivel direct de catre CEILALTI...*)

THE FOG (Ceata)...

Este cea mai complexa forma de control individul... Fiecare din noi este supravegheat si conditionat la o forma de subexistenta care sa nu-i permita sa treaca de o anumita limita a constientizarii propriei existente... de fiecare data cand intuim ca ceva nu este OK in viata noastra si incepem sa ne punem intrebari legate de existenta noastra are loc o modificare majora in context... si ceata coboara...

Este ca si cum te-ai naste intr-un mic sat pierdut in munti... existi acolo tu, familia ta, prietenii tai, ceilalti vecini... De cand te sti ai fost acolo si niciodata nu te-ai gandit sa-l parasesti... Toti zic ca dincolo de liziera padurii care il inconjoara nu este nimic... toti cei care au incercat sa treaca dincolo s-au pierdut in ceata... niciunul nu s-a intors, nici unul nu a venit de dincolo, asa s-au nascut povestile, legendele, si frica... Trebuie sa-i crezi pe cei batrani, nu trebuie sa intrebi, asa ai fost crescut, asa ai invatat in scoala, asa iti spun invatatii, parintii, cei din jur... Ei deja s-au obisnuit... Sunt atatia care se nasc, traiesc si mor inainte ca macar o intrebare sa fi palpait in mintea lor... De ce ar face-o, cand pot fi altii care sa gandeasca pentru tine. Poate ca nici nu conteaza ce e dincolo de ceata.

Insa pentru tine e altfel... intr-o zi ti-ai pus o intrebare si ti-ai dat seama ca nimeni din cei pe care ii cunosti nu stie raspunsul, o intrebare posibila insa raspunsul... raspunsul nu-l gasesti nicaieri in jurul tau... O intrebare nu despre ieri sau maine... ci despre azi... despre acum... Era o intrebare atat de simpla insa nimeni nu-ti putea da raspunsul, si atunci se nascu cea de-a doua intrebare... Esti dezorientat... Te indepartezi de sat, te retragi la marginea padurii, acolo de unde privirea iti cuprinde satul... Il privesti si deodata nu-ti mai pare la fel... simti ceata alunecand, strecurandu-se tacuta si rece printe trunchiurile batranilor copaci din spatele tau... Privesti satul... Acolo te-ai nascut, ai crescut tu si toti ai tai, a fost acolo dintotdeauna, erai convins ca-l cunosti centimetru cu centimetru si incepi sa vezi... sa intelegi... nimic nu era ceea ce parea a fi. Ai stiut dintotdeauna ca ceva nu merge in existenta acelui mic satuc. Intrebarile erau dintotdeauna acolo, simti raspunsurile dar nu le poti contura... Intrebarile se contopesc intre ele, tot mai multe, tot mai inficosatoare... Ceata se lasa incet peste tine, se incolataceste, te invaluie... Satul abia se mai distinge... Ti-e frica, atat de frica... Ti-e frica sa ramai acolo, ti-e frica sa te intorci acasa fiindca stii ca nu va mai fi la fel, ca in fapt nu ai

fost niciodata acasa... ti-e frica sa pasesti dincolo de marginea padurii, sa cauti cararea in ceata aceea letala... Insa stii ca exista o carare, stii ca dincolo de ceata este ceva... si atunci depinde de tine... de singurul lucru care iti apartine... ALEGEREA...

Majoritatea se retrag speriati in micul lor satuc, in mica lor oaza sigura, ingroapa intrebarile adanc in gradina din spatele casei, alaturi de temerile lor, isi reiau viata alaturi de cei dragi... cativa se aventureaza in ceata in speranta de a gasi cararea care sa-i duca dincolo... ramaind rataciti pe vecie in taramurile in care fiecare sfarsit e doar un alt inceput... Si mai sunt cei care s-au hotarat sa ramana la marginea padurii, la marginea cetii, sa gaseasca inainte de a intra in padure cararea care duce dincolo. Acestia vor fi cei care poate vor ajunge dincolo. Poate cineva a facut-o deja... poate cineva se va intoarce pentru ceilalti...

Insa ceata va fi acolo intotdeauna... fiecare din voi a simtit-o... in felul sau, chiar daca nu a putut-o defini...

SIM-urile...

Pentru a reduce la minim orice tentativa de organizare a OAMENILOR, fapt care ar putea duce la desconspirarea controlului s-au realizat SIM-urile. Este o forma de control extrem de bine realizata... sunt persoane aidoma noua, pot fi cel pe care-l intalnesti intamplator in autobuz, poate fi vecinul sau prietenul tau, unul din parinti, un frate, copilul tau sau chiar sotia... Nu incerca sa-i deosebesti, sau sa-i prinzi in plasa fiindca ai sansa de a sfarsi in fata psihiatrului, fiindca acestia au fost conceputi in baza legilor fundamentale ale controlului, ale acelor legi pe care este structurata existenta in UNIVERSL E MIJLOC. Nu poti castiga legal in fata celuilalt din moment ce celalalt e cel care face legile. Ei sunt cei care au grija sa te faca sa-ti pierzi increderea in cel de langa, sa-ti pastrezi individualitatea in raporturile cu altii, sa-ti reduca la uitare orice intrebare sau idee necorespunzatoare si sa nu-ti permita sa privesti in laturi. Printre putinele caracteristici prin care ii putem intui: inflexibilitate in gandire, isi sustin ideile chiar daca li se poate demonstra intr-un mod care ar face si un deficient sa inteleaga perfect acest lucru, negru pe alb ca sunt gresite, comit acte care din punctul nostru nu au nici o rationalitate, justificare, accepta sa fie condusi fara a fi deranjati de aceasta idee, au succes in toate in viata fara nici un efort vizibil, potential de manipulare, si tendinte de influientare a vietii altora.

Fantomele…

Atunci cand datorita unor morti violente dupa parasirea corpului fizic nu se reuseste intoarcerea in UNDERVERS, ei raman prinsi in universul nostru intr-o stare de imaterialitate si in imposibilitatea de a interactiona fizic cu materia, insa cu o posibilitate de control mentala… Diverse ceremonii pot ajuta la localizarea acestora de catre GARDIENI si reintoarcerea lor in UNDERVERS…

Multiple personalitati si posedarile…

Dat fiind ca noi costientizam intr-o masura insesizabila posesia corpului nostru si ca il luam ca atare, ca fiind o parte din noi, este destul de dificil sa-l tinem sub control si sa-l protejam, ceea ce face suficient de facil pentru altii sa-i preia din cand in cand controlul…

Magia, descantecele, vrajitoria …

Exista modalitati prin care OAMENII reusesc sa aiba acces la CONTROL chiar daca nu constientizeaza efectiv modalitatea prin care se reuseste aceasta… Ceva in genul BACKDOOR – urilor…

Hrana…

Ne-a fost creata dependenta fata de alimente, senzatia de foame, nevoia de a ne alimenta… Din pacate s-a ales calea fizica de satisface aceasta pofta, cu toate ca exista persoane care nu au consumat nimic, vorbind de alimente, pentru perioade foarte mari de timp fara ca conditia lor fizica si sanatatea sa le fie afectate… Nu sunt fenomene iesite din sfera normalului. Este firesc pentru ca alimentele nu fac altceva, decat, in urma unor procese fizico-chimice, sa furnizeze energia necesara organismului nostru. Insa energia este omniprezenta in jurul nostru, tot ceea ce trebuie fiind sa o folosim in forma ei pura…

In general alimentele si produsele existente pe piata contin cantitati crescute de substante, elemente nespecificate in etichetele care le specifica compozitia sau camuflate sub numele unor componenti inofensivi afectectand intr-un mod mai mult sau mai putin sesizabil

direct sanatatea si integritatea corporala (a organismului) si mentala... Nu exista produse necontaminate... Singurele produse care e posibil sa confera intr-o oarecare masura o siguranta, sunt alimentele 100% naturale, care au crescut 100% independent de actiunea directa sau indirecta fiintelor umane...

Dependentele...

S-au creat realizat substante fata de care OAMENII devin foarte usor dependenti ... Aceste substante afecteaza in mod grav capacitatea noastra de rationare, reducand in mod substantial controlul constient asupra propriului nostru organism si creind o senzatie permanenta de necesitate... In urma consumari unora dintre acestea se realizeaza un acces pentru o perioada foarte limitata de timp la ceea ce suntem noi in fapt, noi definind senzatia ca pe o euforie, in fata careia in majoritatea cazurilor ne pierdem controlul ...

Somnul...

Conditionarea organismului uman...
Se poate spune ca, daca n-ar fi fost somnul am fi fost departe... Cati din noi nu ne-am simtit atat de obositi dupa o incercare de analizare profunda a unor fapte, cati din noi nu ne-am culcat cu o multime de idei in cap si ne-am trezit cu atat de putine iar pana a incerca sa le reconturam a mai trecut o zi si seara vine din nou si ajungem de unde am plecat. Odata cu inainteaza in varsta, capacitatile de acces la informatie scad substantial, astfel ca somnul isi pierde utilitatea motiv pentru care se diminuiaza ca necesitate...

IMPERFECTIUNILE CONTROLULUI

Exista insa si scapari involuntare ale controlului si ale blocajului impus... Astfel apar cazuri in care unele persoane sunt capabile de fenomene precum telekinezia, telepatia, biomagnetismul si puterea de a vindeca prin simpla atingere, levitatia, clarviziunea si lista ar putea continua... Consideram ca aceste persoane sunt extraordinare, si doar faptul ca s-au nascut diferite fata de noi le da posibilitatea de a realiza aceste lucruri... Sunt ele diferite de noi ceilalti???... Oare... Fiecare din noi putem realiza aceste lucruri, fac parte din natura noastra. Nu le constientizam pentru ca nu ne este permis accesul la ele...

Taramul intrebarilor…

De ce nu ni se explica explicit motivul pentru care suntem aici, de ce suntem lasati sa cautam in intuneric, sa presupunem, de ce nu ni se raspunde in mod direct la intrebari… Probabil pentru ca in momentul in care am consientiza ca suntem sub control, ca nu suntem liberi si ca suntem permanent supravegheati, comportamentul nostru s-ar schimba fara a mai reflecta in fapt adevarata noastra natura, adevaratul nostru caracter (cand stii ca politistul te priveste nu furi, dar asta nu inseamna ca ai devenit om cinstit, ca ai inteles de ce e gresit sa furi, tot hot ramai)… Ne-am schimba doar pentru a respecta standardele care ne garanteaza eliberarea, insa, odata iesiti, odata liberi, ne-am reintoarce la vechea noastra natura, pentru ca in fapt nu am reusit sa ne schimbam decat in aparenta. Poate ca asta e secretul, sa reusim sa rationam raportul bine – rau noi insine, sa fim noi capabili sa ne facem regulile pentru noi, sa ne intelegem pe noi insine, autocontrolul… Indiferent de antecedentele noastre, fiecaruia din noi i se ofera sansa de a se indrepta, de a redescoperi binele din sine, de a se reintegra in MULTIVERS… Controlul va disparea atunci cand vom detine pe deplin autocontrolul… Cand vom fi noi insine in masura sa ne autocontrolam, sa rationam notiunile de bine si de rau, atunci cand nu vom mai fi un pericol pentru ECHILIBRU… CEILALTI sunt alaturi de noi, ne sustin mereu in alegerile noastre, in gasirea drumului corect… Insa depinde de noi sa il gasim…

Cand iti gasesti Calea este ca si cum ai fi pe o strada interminabila si deodata toate semafoarele devin verzi in clipa in care te apropi de ele… In momentul acela trebuie sa intelegi ca nu este Destinul, nu este Norocul si cu atat mai putin coincidenta… sa lasi deoparte problemele, grijile, traficul… sa privesti in jur, sa te bucuri de ceea ce intalnesti in drumul tau, sa nu mai cauti alte stradute si alte bulevarde fiindca de indata ce vei iesi de pe strada ta s-ar putea sa fie greu sa te intorci si cu atat mai greu sa ajungi pe bulevard iar daca dupa ani si ani si multe sacrificii il vei gasi, s-ar putea sa constati ca traficul de aici e mult mai mare mai periculos si in nici un caz nu iti vei gasi linistea pe care ai cautat-o si strada aceea de demult…

Asa cum a fost creat acest UNIVERS are perfectiunea sa, si nici o cercetare stiintifica sau proiect nu il poate face sa devina mai bun. Indiferent cate milenii de cercetare vor trece concluzia va fi aceeasi... singurul care poate obtine, realiza maximul din ceea ce exista in acest UNIVERS este UNIVERSUL insusi, existenta primordiala... In ceea ce ne priveste existenta pe aceasta PLANETA acest lucru este realizat de NATURA insasi, si orice cercetare sau modificare nu va face decat sa deterioreze ceea ce era deja perfect... Oamenii au primit intr-un fel sau altul tot ceea ce le asigura existenta temporara in acest UNIVERS... Tot ceea ce trebuie sa faca e sa se bucure de ceea ce le-a fost deja oferit, si daca exista ceva care cu adevarat poate fi schimbat in bine pe aceasta PLANETA, ei bine acel ceva sunt EI insisi... "

S... I... S... I... " si totul se opri... pentru o clipa...

Ma simt obosit... atat de obosit...

Nici nu stiu daca merita...

Insa cred ca dincolo de cei care vor lua toate acestea ca un exces de imaginatie, ca o anormalitate, sau un pasaj inutil, vor fi CEI pentru care MAINE va fi altfel, pentru care intrebarile nu se vor mai dizolva in neantul atat de hulpav al lungii nopti... pentru care acesta este INCEPUTUL...

Privi dicolo de fereastra pe care cativa stropi de roua licareau sub primele raze ale SOARELUI... Si ceea ce vedeam era altfel decat IERI... Cat de frumos poate fi RASARITUL...

Nu am nici un plan pentru AZI, si la ce mi-ar folosi planurile... tot ce voi face, va fi sa... TRAIESC...

Si intr-o zi, poate tu si eu... vom reusi sa...

Ev A dam...

DIMENSIUNI ALBASTRE

A treia dorinta

" Ce ar fi viata fara un vis imposibil . . . "

Batranul cercetator ridica tremurator eprubeta in care unduia elixirul cromat. Se apropie de electroconvertizor si goli continutul in cuva nichelata a acestuia. Mainile ii alunecara pe tastele arhicunoscute dand comenzi numai de el stiute. Masinaria incepu sa bazaie si un fascicul de raze laser cree o aura incandescenta in jurul cuvei. Isi puse ochelarii de protectie si mana I se indrepta spre tastatura pentru ultima comanda care avea sa-i confirme sau nu reusita. O atinse temator cu degetele imbatranite. Un suierat distant se suprapuse peste zgomotul monoton al electroconvertizorului. Atmosfera se incarca de electricitate emitand pocnete usoare.

Cateva secunde, o liniste ireala acoperi totul... Si apoi...

O explozie orbitoare de lumina invalui laboratorul iar o voce eterica a carei reverberatie pulveriza fiecare bucatica de sticla din incapere, glasui:

- De ce m-ai chemat Thamire?

Batranul cercetator se prabusi in genunchi cu mainile acoperindu-i fata insangerata, sfasiata de zecile de cioburi ale lentilelor protectoare, incapabil sa priveasca lumina incandescenta. Pulsul ii deveni haotic, la fel ca gandurile...
"Ce s-a intamplat?... Ce am facut?... Cine vorbeste ?..."

Vocea tuna din nou:

- Eu sunt CREATORUL . ATOTSTAPANITORUL.

Teroarea din sufletul batranului se amplifica in fiecare secunda.

- Esti primul muritor din ultimele mii de ani care ai conceput CHEMAREA. Meriti sa primesti puterea CUVANTULUI.

Buzele i se deschisera imperceptibil si cu un efort disperat murmura:

- Dar... eu... sunt doar un simplu om de stiinta. Nu am vrut decat sa termin un experiment... Nu stiu, ce....

- M-ai chemat, se rostogoli puternic vocea, si asta conteaza. Prin puterea CUVANTULUI iti voi indeplini trei dorinte.

Gandurile colapsara *" Nu poate fi adevarat. Fie am luat-o razna, fie vaporii rezultati in urma reactiei produc halucinati majore*..."

...Durerea fetei insa il readuse la realitate, in acelasi timp cu vocea:

- Care iti sunt dorintele Thamire.

Ridica cu greu privirea spre gheizerul luminescent. Creierul incerca sa rationeze ceea ce se intampla...O solutie...un raspuns..." *Totul este prea repede. O dorinta imposibila ar rezolva totul*..."

- As vrea... Se opri. Da, as vrea sa fiu nemuritor.

O durere profunda aidoma unei descarcari electrice ii cuprinse corpul.Incepu sa tremure spasmadic. Un tipat prelung ii rasuna din piept... Se opri... Totul inceta. Isi privi mainile, isi pipai fata... Nu era posibil. Se indeplinise. Dorinta i se indeplinise. Era ceva ireal. Era...

- A doua dorinta Thamire, il intrerupse vocea.

" *De ce nu*". Se salta in picioare. Intinse mainile spre marea orbitoare si ceru:

- Vreau sa stapanesc absolut cunoasterea, timpul si spatiul.

Unde ciudate ii invadara creierul. Corpul ii deveni translucid. Simtea o energie extraordinara invaluindu-l. Era fantastic.

- A treia dorinta... se opri incurcat pentru o nanosecunda sau pentru o eternitate nestiind daca trebuia sa o ceara sau sa o indeplineasca...

Apoi doar zambi...

Bermude

Scrisa in 1994 cu mult timp inaintea celebrului "MATRIX"

- Baza cheama "Insotitorul". Baza cheama "Insotitorul". Ma receptionezi?!

- Aici "Insotitorul", Blue Light in curs... V-am receptionat... Transmite-ti.

- Baza catre "Insotitor". Preluati capsulele informationale si intorceti-va la Centru... Repet. Preluati capsulele informationale si intorceti-va la Centru. Operatiunea se suspenda. Terminat.

- Aici "Insotitorul", mesaj receptionat... Ne intoarcem. Reluam legatura in 10 minute, aceeasi frecventa. Transmisiune incheiata

Soarele sangeriu arunca vapai arzatoare pe fuselajul cenusiu al uriasului B-52, care efectua un viraj scurt spre sud-est coborand spre suprafata laptoasa a marii intr-un zbor razant cu suprafata calma a acesteia pentru a executa operatiunea de recuperare a capsulelor informationale ale sondelor de cercetare. Intreg echipajul era fustrat, datorita nedescoperirii nici unui indiciu relevant legat de disparitia in dimineata precedenta a distrugatorului canadian impreuna cu elicopterului de escortare. Depusesera prea mult efort cu acest proiect si sperasera intr-un rezultat edificator...

Cu sase ani in urma, cand se intalnisera si formasera Centrul, cei opt membrii ai acestuia cumparasera B-52-ul dintr-un cimitir de avioane. Sase ani lucrara intensiv, in cel mai mare secret, in transformarea batranului avion intr-o bijuterie a tehnologiei moderne. Procurasera cu greu aparatura si piesele necesare de pe pietele negre, penetrara codurile de acces in baza de date NASA, CIA, NSA, se infiltrara in retelele de comunicatii ale marilor agentii de cercetare, in arhivele Marinei, inregistrara si procesara toate datele, informatiile si rezultatele cercetarilor realizate pe plan local si international.

Dupa ani de munca costisitoare si extenuanta, se ivise si momentul mult asteptat...

Datele mesajului consemnand disparitia distrugatorului Sheffileld si a elicopterului de escortare a acestuia traversara

reteaua computerizata a Marinei pentru a se stoca pe in HDD-urile Centrului. Virusul inoculat de acestia in retea le oferira exclusivitatea acestei informatii pentru cateva ore bune. Imediat ce aparu pe display-urile Bazei, operatiunea Blue Light demara.

Cateva minute mai tarziu, impozantul B-12 parasea pista Bazei, spre destinatia finala Triunghiul Bermudelor. Plafonul de zbor inalt si sistemul de bruiaj sofisticat reusisera sa insele fara probleme vigilenta pazei de coasta, astfel ca la nici o ora de la disparitia distrugatorului survolau apele misteriosului Triunghi al Mortii. Dupa ce lansara 3 sonde de cercetare submarina si 2 de suprafata, avionul efectua un zbor de supraveghere la mare altitudine pentru a evita depistarea sa de catre eventualele patrule. De aici efectuara o scanare tridimensionala a zonei cu ajutorul puternicelor detectoare acustice si a telescoapelor procesoare cu interfata laser...

Acum insa, dupa mai bine de 6 ore de zbor, Joshua era poate cel mai dezamagit dintre toti. Isi pusese toate sperantele in acest zbor... in acest proiect. Il ratase... ratase marea lui sansa... simtea ca rezultatul capsulelor de cercetare nu avea sa fie cel scontat... Trebuiau sa astepte din nou... era greu sa astepi din nou...

Intra in carlinga si se aseza pe scaunul copilotului, privind abatut apusul soarelui pe fundalul incediar al oceanului.

- Am incheiat operatiunea de recuperare a capsulelor, rasuna in casti vocea colegului pilot. Intr-un sfert de ora survolam tarmul. Urc la 18.00, sa nu avem probleme cu coasta.

La orizont prinse a se contura linia intuneca a tarmului. Prinse a se contura un sentiment straniu... un puternic flux de energie il strabatu. Avionul trepida. In casti se auzi vocea impacientata a pilotului.

- Avem probleme... Indicatoarele de bord sunt perturbate... Nu stiu ce.... au luat-o razna...

Un amalgam de voci ii invadara auzul...

- Lansez sondele de reper 8 si 11 in afara zonei...

- Programeaza catapultarea pe coordonatele lor.. altfel nu mai ieim de aici...

- Lansez containerul cu capsule...

- Incerc sa urc poate reusesc un 180...

- Sondele lansate...

- Ok..am... ut contactul cu tarm...

- Legatura cu 11 pier..ta...

Intreg bordul era asaltat de zecile de indicatoare rosii de avarie ce colorara sangeriu atmosfera din cabina. Joshua isi fixa cu dificultate centura si masca de protectie.

- Programare terminata... Activati evacuarea...

Scaunul pilotului tasni de langa el. Inchise ochii, se inclesta de scaun si trase maneta de ejectare... dar nu se intampla nimic. Trase din nou... acelasi rezultat. Trepidatiile avionului devenira tot mai puternice, auzea urletul asurzitor al motoarelor. Ferestrele frontale ale carlingii explodara, proiectand sute de ace de sticla care I se infipsera in combinezon si masca. Curentul in comprima in scaun. Avionul prinse a se roti. Cu un efort suprem smunci maneta. Simti o comprimare puternica si fu proiectat prin trapa de evacuare in neantul tulbure ce invaluia avionul. Acesta exploda in urma sa invaluind totul intr-o mare orbitoare de flacari. Inchise ochii si se crispa cand ceva straniu se intampla. Locul caldurii incendiare fu luat de un curent ambiant care-l invalui intr-o patura vaporoasa. Se simtea atat de usor, de imaterial. Primul sau impuls fu sa deschida ochii... ochii... care ochii?!... Vedea oricum si de fapt oricum nu mai avea ochi; incerca sa-si miste corpul, sa se elibereze... care corp?... de ce sa se elibereze?... era liber...atat de liber, plutea in neantul intunecat... Ar fi trebuit sa-i fie frica dar nu-i era... o uriasa exaltare il invalui, se simtea fericit, extrem de fericit. Undeva sclipi o lumina difuza. Pluti spre ea. Lumina deveni tot mai intensa, invaluindu-l, absorbindu-l intr-un imens tunel luminos. Era coplesit realmente de fantasticul joc de lumini in cele mai variate spectre. Se simti strabatut de imense fluxuri de energie creindu-i un extaz nemaiintalnit. Distinse un murmur de voci melodioase rostind cuvinte neintelese intr-o limba necunoscuta dar atat de familiara... Lumina deveni tot mai intensa, de un alb orbitor. Instantaneu totul disparu intunericul invaluindu-l din nou... Simturile i se redefinira. Isi simtea din nou corpul, dar nu ca inainte, de aceasta data nu-i mai era o povara,... acum era el insusi. Deschise ochii si fu inundat de o lumina calda verzuie. Privi in jur... Levita intr-o cuva semisferica dintr-o roca necunoscuta rosiatica. Deasupra sa vazu doua fiinte, doua tinere de o frumusete uluitoare invaluite de o aura argintie. Il privira cu niste ochi mari, patrunzatori, de un verde profund. Percepu un flux de cuvinte melodioase. Recunoscu acelasi straniu limbaj, insa il intelegea perfect...

" Regretam iesirea prematura din Program. Cei 83 Quari, mai exact in limbaj virtual 11842 zile de care dispuneati conform "Cuvantului" pana la expirarea Matricei alocate va vor fi adugati urmatoarei Matrici. Esta una din problemele noastre nerezolvate inca. Exista o zona Centrala si 3 Periferice care nu au putut fi edificate complet. Astfel, odata cu introducerea noilor complexe ale Matricei, se creaza in aceste zone o distorsiune a campului spontic complementar, care produce resetarea memoriei Matricelor virtual-existentiale din perimetrul zonelor. Ati avut mare sansa deoarece am reusit sa initiem procedura de recuperare si sa

va scoatem din Program. Altfel a-ti fi ratacit pentru totdeauna, necunoscut, alaturi de altii prin labirinturile intunecate ale acestuia. Poate nu intelegeti totul din ceea ce v-am spus, nici nu incercati... intr-un Quar va ve-ti recupera complet readaptandu-va la Realitate”

Cele doua fiinte se indepartara si parasira incaperea prin peretii translucizi. Se ridica si isi concentra privirea dincolo de peretele din fata. I se dezvalui o lume fascinanta... se simtea coplesit de frumusetea panoramei, se simtea din nou acasa, se simtea el insusi... Si la urma urmei de ce nu, doar aceasta e Realitatea..

Contact letal

Aluneca tacut si solitar prin intunericul glacial al spatiului cand Creierul activa decriogenizarea. Trecu lin din starea de somn in cea de veghe in timp ce nava se trezi la viata... Se activa gravitatia artificiala, locul penumbrei fiind luat de o lumina verzuie fosforescenta in timp ce interiorul fu adus la o temperatura corespunzatoare unui ambient placut. In cuva criogenica Arche incepea sa-si revina. Un brat tresari usor urmat de celelalte trei. Misca usor capul si incepu sa-si maseze usor bratele amortite. Isi indoi usor gatul facand ligamentele sa pocneasca incet. Memoria ii revenea pe masura ce creierul isi reintra in activitate. Atinse sticla bombata a cuvei care se deschise silentios. Pasi afara. Contactul cu metalul rece al podelei il facu sa tresara. Masura din priviri interiorul atat de familiar si se indrepta slabit spre spre compartimentul costumului. Se instala in el si comanda o echipare partiala de veghe. Un val caldut si placut il invalui, inlaturand pelicula lichida care inca-l il acoperea, urmata de costumul cafeniu care i se mula perfect pe corp lasandu-i dezgolite doar incheiturile si capul, anexandu-i-se ulterior toate accesoriile activitatii curente de bord. Dupa incheierea echiparii complete, se indrepta spre centrul de comanda, consultand cronotemperul. Ramase surprins cand constata ca trecusera nu mai putin de 280.458 rotatii! Se lasa ganditor pe picioarele ajutatoare privind cadranul. Depasise recordul de aproape 10 ori... Se simtea mandru si totodata inspaimantat. Activa canalul de comunicare cu Creierul....

- Bine v-ati trezit, plutitor Arche il intampina acesta.

- Bine te-am regasit Mare Ganditor. Spune-mi care e motivul trezirii mele... vreo defectiune sau ne-am reintors in sistem?

- Presupuneri gresite. Cauza este Misiunea....

Arche tresari surprins:

- Ai descoperit ceva?!

- Da.... Un corp clasa Elb la 20 de acceleratii de noi. Am monitorizat forme de viata inteligente.

- Inteligente? intreba Arche, profund marcat de emotie. Pe un corp de asemenea dimensiuni, mi se pare imposibil de

imaginat ca ar putea suprvietui vreo fiinta aidoma noua... e imens.

- Nu si raportat la fiintele de acolo. Este un ecosistem extrem de complex si variat, de la moduri de viata pana la dimensiuni... As putea spune ca este un haos de forme de viata. Fiinte imense, de cateva sute de ori mai mari decat noi convietuiesc laolalta cu altele ajungand la cateva zecimi din dimensiunile noastre. E chiar incredibil...

- E mirific... completa Arche, sa descoperi viata in celalalt colt al Universului.

Se agita entuziasmat pe cele patru picioare.

- Pregateste analizatoarele si inregistratoarele!

- Cunosti prioritatile, il atentiona Creierul. Imediat dupa descoperirea unei forme de viata stabile, se trece la programul de autoconservare. Mai exact, inregistram coordonatele si ne intoarcem in Sistem, fara sa pereclitam in nici un fel informatia.

- Desigur, doar ca... se opri ganditor. Nu se putea hotara daca ar trebui sa umbreasca din entuziasmul descoperirii...

Continua pe un ton nesigur:

- Am ajuns de cateva ori mai departe decat oricare plutitor din Sistem... am depasit parametrii teoretici de functionalitate a navei pentru Misiune. Crezi ca va rezista si intoarcerii in Sistem.

- Am sa verific... spuse Creierul inchizand ecluza externa de comunicare.

Asezat in fata Bioecranului Arche privea conturandu-se tot mai distinctiv imensul Corp invaluit de o atmosfera ce iradia nuantele unui albastru coplesitor. Mai presus de orice era cu adevarat fericit... El, Arche, un simplu plutitor ceva mai indraznet descoperise viata in afara sistemului. Isi umezi sinusurile si comanda o portie dubla de Krine pe care o ingurgita tacut, savurand aromele dulcegi si parfumate ale acesteia... Se simtea revigurat si se delecta pentru inca un timp in imperiul gandurilor lasandu-si imaginatia prada desfatarii.

Poate ii va pune numele sau Di Archen. In sfarsit va deveni mai mult decat un simplu plutitor. Poate chiar il vor primi in campurile periferice. Nu era deloc rau... doar daca nava...

Bazaitul care anunta deschiderea ecluzei comunicationale ii intrerupse sirul gandurilor.

- Ai avut dreptate in privinta starii tehnice a navei, se facu auzita vocea Creierului. Este mult prea obosita pentru a face saltul in introspatiu la sarcina actuala.

- Asta insemnand...?! intreba agitat Arche...

- Inseamna ca la greutatea actuala se va dezintegra in momentul trecerii de la propulsia de croaziera la cea intro. Adica , daca vrem sa ajungem in Sistem va trebui sa o usuram.

- Ai vreo idee in privinta asta? se interesa Arche.

- Voi incerca sa gasesc componentele si obiectele de care ne-am putea dispensa fara sa fim afectati... insa, dupa cum stii nu prea exista asa ceva pe nava dat fiind ca aproape tot ce avem este strict necesar calatoriei.

Si o stia. Aluneca din nou in abisul gandurilor. Trebuia sa gaseasca o solutie. Ajunsese prea departe si nu putea ceda chiar acum in ironia sortii. Privea tacut siluieta maiestosului Corp... Di Archen... Si in mintea sa licari speranta. Va fi in continuare primul. Se repezi spre blaster...

- Crezi ca poti duce singur in conditii de siguranta nava inapoi in Sistem? intreba.

- Da, dar problema sarcinii...

- Nu cred ca va mai fi o problema, il intrerupse Arche. Am solutia. Care este longevitatea functionala a capsulei criogenice in conditii de autonomie?

- Este aproape nelimitata fiind sistem inchis cu alimentare cortico-nexonica. Mai exact ar depasi cu siguranta cateva vieti la nivel criogenic.

- Perfect... pregateste Modulul de salvare. Vreau si o scanare completa a conditiilor de mediu ale Corpului, o estimare cronologica a evolutiei geologice a Corpului pentru urmatoarele 600.000 Rs, si parametrii locativi de siguranta pe aceasta perioada.

****

Aplecat peste marginea cuvei, Arche verifica clipsurile de siguranta. Definitivase transportul intregului echipament necesar pe Modul si il asigurase impotriva eventualelor turbulente de pe parcursul asolizarii. Totul era in regula. Se ridica obosit. Nu facuse un efort foarte mare dar perioada postcriogenica ii ridicase intotdeauna probleme.

Se aseza in scaunul de pilotaj. Introduse cele trei degete scurte ale dreptei superioare in despartitura laterala a combinezonului si scoase activatorul Modului. Il legana intre degete in timp ce deschidea ecluza de comunicare...

- Am definitivat pregatirile... ii comunica scurt Creierul.

- Poti trece la procedurile de lansare, I se confirma. Suntem la limita distantei de siguranta. Coordonatele triectoriei au fost introduse in Matricea Modului.

Introduse activatorul. Centurile protectoare tesura o plasa sigura in jurul sau. Arunca o ultima privire spre bordul batranii nave, inainte ca trapele culoarului sa se inchida definitiv. Atatea zboruri impreuna, venise timpul sa se desparta pentru un timp sau poate pentru totdeauna... Dar era optimist. Verifica etansietatea Modului.

- Toate sistemele operationale, transmise Creierul. Comunica-mi cand esti gata.

- Deci pastram legatura pana la finalul asolizarii, spuse Arche. Dupa ce stabilesti coordonatele definitive, te intorci in Sistem. La reintoarcere codul de accces in Modul, pentru recuperare, ramane 48116YC.

- Acum initiaza lansarea.

- Initierea in 5.....4.....

Arche se foi stingher in scaun incercand sa gaseasca o pozitie cat mai comoda.

- 3.....2.....1.....

O usoara trepidatie si Modulul se desprinse de nava Mama.

- Comenzile au fost preluate de Matricea Modulului, I se comunica. Parametrii lansarii sunt normali.

Activa bioecranul care fu invadata de imaginea gigantica a Corpului. Roti imaginea cu 180° si ii aparu umbra intunecata a navei Mama departandu-se incet sub voalul intunecat al departarilor reci ale spatiului.

- Initiem propulsia de croaziera, rasuna vocea metalica a Matricei.

Campul folial al motoarelor nexonice invalui partea posterioara a Modulului facand Bioecranul sa vibreze. Il roti la pozitia initiala iar imaginea Corpului isi reocupa spatiul de pe ecran. Privea stralucirea acestuia decupandu-se din crepusculul spatiului invaluind ecranul, crescand continuu si disparand aparent dincolo de contururile acestuia.

Ramanea in continuare primul care va calca pe un Corp Elb viu.

- Intram in atmosfera...

Bioecranul se inchisese automat pentru autoprotectie.

Modulul incepu sa vibreze usor.

- Am atins viteza normala de coborare... Motoarele de franare activate.

Modulul trepida ritmic insa scaunul de pilotaj amortiza orice surplus de energie mecanica mentinand o stabilitate linistitoare. Trecu o perioada pana cand Matricea ii comunica trecerea la propulsia normala de asolizare. Bioecranul se redeschise dezvaluindu-I lui Arche imagini fascinante. Inaltimi combinand cele mai pastelate culori si depresiuni invaluite in nuantele unui verde crud defilau prin fata sa intr-o diversitate uimitoare.

Modulul plana deasupra eruptiei de culoare si forme alunecand spre una din formatiunile stancoase de pe sol stecurandu-se printre peretii intrarii grotei pe care Matricea o detectase la baza conglomeratului. Asoliza lin pe solul stancos. Matricea initie procedura de camunflare completa, astfel ca in scurt timp locul navei fu luat de o proeminenta insesizabila a peretilor stancosi. Motoarele de propulsie se oprira. Linistea invalui intregul Modul.

Arche rasufla obosit. Se apleca asupra panoului de comanda verificand atent coordonatele, starea Modulului si a

aparaturii de bord. Totul parea in regula, asolizarea decursese in parametri normali.

- Da-mi o linie de comunicare cu Mama, ceru in cele din urma Matricei.

- Din punctul in care ne aflam este imposibil... densitatea si structura rocilor ce ne acopera nu permite aceasta.

- Asta inseamna ca nici ea nu ne poate contacta?! Intreba surprins.

- Da... dar ne cunoaste coordonatele dat fiind ca traiectoria noastra de asolizare a fost memorata de nava Mama.

- Acum poate, insa pana la revenire pot survine suficiente modificari geostructurale neprevazute pentru a nu mai permite localizarea si recuperarea noastra, replica usor iritat... iar eu nu vreau sa-mi asum acest risc.

- Nu va fi nici un risc. Am ales acest loc in urma unei analize minutioase tocmai datorita sigurantei pe care ne-o ofera, raspunse linistitor Matricea, iar pentru localizare vom monta o baliza in afara grotei.

Arche cazu pe ganduri dar in cele din urma aproba:

- Bine, hai sa terminam treaba cat mai repede... sunt suficient de obosit dupa efortul postcriogenic.

Dezactiva centurile protectoare si se ridica din scaun. Se indrepta spre rastel ordonand deschiderea sa. Usa culisa dezvaluind doua rafturi incarcate cu diverse echipamente sub care se contura intunecata carcasa balizei. O trase afara si o conecta la unul din terminalele Matricei. In cateva clipe acumulatoarele fura incarcate si bazele de date configurate.

- Am programat-o pentru coordonatele unei zone pe care am localizat-o in timpul asolizarii, in imediata apropiere a intrarii, i se comunica.

O deconecta si o impinse usor spre ecluza. Baliza aluneca incet inauntru. Atinse usor selectorul, un zumzet infundat confirmandu-I activarea. Usa ecluzei culisa inchizandu-se. Se reantoarse la panoul de control. Activa Bioecranul in mijlocul caruia un halo luminos ii dezvaluia intrarea grotei conturata de obscuritatea de dinauntru. In spate se auzi suieratul obisnuit, specific depresurizarii ecluzei. De aceasta data fusese redus ca intensitate ceea ce ii confirma faptul ca diferenta de presiune fata de cea atmosferica a Corpului nu era una semnificativa.

Se lasa in scaun urmarind baliza alunecand tacuta spre izvorul de lumina dinspre iesirea grotei. Gandurile ii alergau deja spre urmatoarea decriogenizare triumfala. Reusise in cele din urma sa invinga necunoscutul si sa-si indeplineasca visul in care crezuse dintotdeauna. Acum nu mai ramasese decat sa-l impartaseasca si celorlalti. Acum nu mai erau singuri in Univers.

Vocea Matricei si clipitul sangeriu al ecranului de supraveghere unitara a balizei il smulsera din reverie.

- Avem o problema... sistemul auxiliar al balizei a cazut.

- Adica? se impacienta Arche.

- Am plasat-o pe pozitie, emisia functioneaza, in schimb sistemul auxiliar ce asigura deplasarea si camuflarea nu raspunde la comenzi.

- Cauza...?

- Din informatiile pe care le receptionez pare a fi vorba de criolinul blocului care a cedat. Nu reusesc sa determin motivul insa poate fi urmarea oboselii metalului.

Cateva clipe fura ii fura suficiente pentru a intelege ce avea de facut. Se ridica calm, mult prea calm pentru un astfel de context si se indrepta cu pasi rari spre compartimentul costumului. Intra si comanda o echipare completa pentru iesirea in exterior. Casca de un negru lucios aluneca acoperindu-I capul urmata de restul costumului care se mula confortabil pe corp, etansandu-se

Iesi din compartiment si ceru Matricei sa pregateasca un criolin in timp ce-si atasa dezintersorul la costum... Pentu orice eventualitate... Nu putea lasa neprevazutul sa-i faca vreo noua surpriza, asa cum se intamplase cu baliza. Daca s-ar fi asteptat atunci ar fi prevazut Modulul cu doua balize si cel putin doua sisteme de deplasare independente.

Vocea Matricei interveni:

- Cunoasteti prioritatile... Este interzisa orice punere in pericol a vietii si orice contact prematur cu orice forma de viata nou descoperita inainte de....

- Poate ca astea sunt valabile, o intrerupse Arche, in alte situatii, dar eu unul nu am de gand sa-mi asigur o frumoasa moarte criogenica din simplul motiv ca la reintoarcere nu am putut fi recuperat din lipsa coordonatelor de localizare a Modulului. Daca este descoperita Baliza de cineva sau ceva ininte de revenire "la revedere coordonate" si vom ramane ingropati aici alaturi de prioritati pentru eternitate. Asa ca da-mi criolinul si sa terminam odata...

Prin nisa laterala a rastelului acesta aluneca in mana lui Arche.

Intra in ecluza. Usile culisara urmate de suieratul obisnuit al depresurizarii in timp ce usa exterioara se deschise aidoma unei porti spre un univers lipsit de orice strop de lumina. Activa scanerul si imaginile incepura sa prinda contur. Pasi atent pe solul stancos. Gravitatia redusa ii inlesnea mersul insa ii crea o oarecare stangacie in miscari. Inainta prudent spre iesire, insa grota nu parea a avea vreun locuitor. In fapt Matricea ii confirmase acest lucru. Nu trecu mult si ajunse la intrarea in grota pasind dincolo de granita intunericului.

Panorama care I se deschidea in fata sa parea acum cu mult mai impresionanta decat vazuta de la altitudine. O campie imensa acoperita de o patura de un verde predominant, un fel se aglomerare de organisme

pluricelulare sedentare, avand o structura complexa de forme si fiind mult mai inalte decat statura sa. Consulta locarul. Baliza trebuia sa fie undeva in fata sa ascunsa de masa verde, insa la mica distanta. Isi scoase dezintersorul si se avanta in hatisul viu care-l inghiti in intregime. Era destul de grei de inaintat, parand mai mult o plimbare printr-un labirint. Tocmai zari scipirea balizei cand o umbra imensa se prabusi asupra sa si intunericul il inghiti inainte de a reusi sa reactioneze... lucrurile devenira confuze, totul se desfasura cu o repeziciune imposibila... Fu lovit de o suprafata dura care il arunca intr-un perete moale si caldut... pierdu contactul cu solul, plonja in neantul crepuscular izbindu-se de o suprafata metalica unde se si opri cand totul inceta aparent la fel de brusc cum si incepuse.

Era liniste.

Incerca sa se ridice dar picioarele nu il mai ascultau. Nu intelegea nimic dar stia chiar daca incerca sa se ascunda de sine... ii era frica... pentru prima data dupa atat timp ii era frica.

Era singur inconjurat de intunericul greu...

****

Intuneric la fel de rece ca si cel ce invaluia nava Mama cu exceptia partii luminate de ce mai apropiata steaua centrala. Reusise sa stabileasca coordonatele Modulului, in scimb nu reusise sa stabileasca nici un contact direct cu aceasta si nici nu insista. Putea fi datorita structurii superioare a atmosferei asa ca se multumi cu localizarea Modulului, inregistrarea coordonatelor Corpului si a principalelor detalii despre acesta. Vidase interiorul, si cu motoarele la nivel de croaziera se pozitiona pe traiectoria de intoarcere. Initie acceleratia premergatoare saltului. Numaratoarea inversa incepu:

10…… 9……8….

Motoarele auxiliare se activara iar nava incepu sa trepideze...

….7……6…..5…

O forma imensa se materializa in fata sa. Mult prea imensa si mult prea aproape. Franele se activara reflex si motoarele intrara instantaneu in revers, nava se roti intr-o manevra imposibila de evitare a impactului insa Creierul intelese ca era prea tarziu pentru luarea in calcul a gradului de civilizatie al corpului si pentru a evita impresionantul crucisator care se materializa din hiperspatiu.

Urma o explozie orbitoare...

****

La fel de orbitoare ca explozia de lumuna care-l orbi pe Arche smulgandu-l din intuneric. Privi in jur incercand sa inteleaga unde se afla. Un perete circular il inconjura, a continuare a suprafetei circulare pe care se afla constituind un spatiu concav fara sanse de scapare. Regreta pierderea dezintersorului pe parcursul evenimentelor precedente, cand o masa intunecata ce parea a izvora din lumina ce-l invaluia isi facu aparitia deasupra sa.

Se apropie de el si reusi sa desluseasca un fel de tentacule, aidoma unor brate pornind dintr-un trunchi al carui capat se pierdea undeva in afara razei sale vizuale.. incerca sa se fereasca insa acestea cu a miscare precisa il cuprinsera rapid si sigur fara ai oferi nici o sansa de a le evita. Incerca sa se zbata, sa se elibereze insa stransoarea era prea puternica imobilizandu-l in totalitate si ridicandu-l in afara.

Incerca sa gandeasca, sa analizeze, sa gaseasca o solutie insa frica si cursul rapid al evenimentelor erau un baraj impenetrabil ce il tineau departe de orice activitate mentala.

Vazu in fata sa apropiindu-se o alta creatura cu cinci brate tinand intre ele un obiect alungit, conic la unul din capete iradiind o sclipire metalica, argintie. Trecu in viteza pe deasupra sa si in clipele urmatoare se trezi intorsa cu fata in jos.

Poate il studiau... se gandi la o forma de comunicare...

Insa o durere ascutita ii franse si ultima incercare de a intelege ceva in timp ce privea mirat si neputiincios metalul care-i strapunsese spatele si tasnise odata cu sangele aramiu prin pieptul sfartecat. O raceala stranie il cuprinse si o ceata densa il invalui.

In receptorii ii rasunau pe o frecventa mult prea joasa sunete stranii si de neinteles, la fel ca moartea care-l acoperi...

"Mami...mami, uite ce gandac am prins pentru insectar..."

Descendentii

Al 21300 an al congregatiei Ra...

- Vindecatorule... ce parere ai ...

- Nu pot sa-mi d-au seama, l-am scanat la nivel biofizic... intreg organismul pare perfect OK...

- Subminal?

- L-am scanat la nivel neuro-psiho-submial dar nu am gasit nici o deficienta...

- Dar e al 15 caz in ultimii 140 de anii... si stii ca imunitatea noastra e considerata perfecta... cum e posibil ca nici unul din voi 3 vindecatori sa nu reusiti sa gasiti cauza care a determinat afectiunea....

- Nu stiu... nu are nici un simptom cunoscut... pur si simplu si-au pierdut mai bine de 88% din capacitati... au regresat la un nivel atat de primar... aproape animalic...

Ritmul de imbatranire al celulelor a crescut rapid... estimam un termen de viata cu mult sub 150 ani in cel mai bun caz...

- Dezastruos...

Se apleca asupra pacientului din cuva sidefie... Folosi vorbirea sonora – pacientul involuase prea mult pentru o comunicare telepatica...

- Cu te simti...

- Doar slabit...si destul de confuz...

- Am contactat consiliul si au considerat ca cea mai buna solutie este la fel ca si in cazul celorlalti Activ Delay Appliance Modulation. Counterii consiliului lucreaza continuu, la rezolvarea cazului...Insa consideram ca este pentru binele tau ca entitate sa prevenim degradarea biofizica accelerata care te afecteaza... Imediat ce gasim tratamentul vei fii readus in totalitatea simtirilor...

Cu o privire obosita, barbatul murmura acordul...

Capacul opac al cuvei aluneca silentios etansandu-se... un zumzet usor initie campul magneto-sonic de altizare...Vindecatorul inchise ochii si se materializa in camera de contemplare a planetariului... Pentru prima data in ultima mie de ani il inspaimanta ceva... simplul gand ca ar putea fii atins si el de aceasta maladie...

In aula imaculata trapele underkeeper-ului se deschisera si cuva levita precis spre adancimi crepusculare

asezandu-se cu o miscare de mare finete in locasul perfect decupat in granitul AMate-ului. Solul prinse sa trepideze si o fisura se contura pe tavan alunecand cu rapiditate de-a lungul peretilor.

Vindecatorul privea ultimele modificari privea ultimele ale experimentului legat de efectele undelor telurice asupra organismelor unicelulare.Ceva il facu sa ridice privirea... o lumina puternica... o durere imposibila... laboratorul se dezintegra... si totul deveni neant...

****

Incerca sa inteleaga ce se intampla... dar nu reusea sa-si dea seama nici macar care era identitatea sa. Plutea intr-un imens ocean de ceata... fulgere dureroase se intersectau de-a lungul incheiturilor pentru a radia in fiecare celula in eruptii arzatoare. Incerca sa desluseasca unde se afla insa ochii nu distingeau decat vagi contururi.Incerca sa se ridice insa simtea ca ar fi fost mai usor sa miste un bloc de cateva tone decat unul din muschii sai. Renunta... se relaxa abandonandu-se pentru un timp amintirilor... insa ii era atat de greu sa creada ca ar putea avea vre-o amintire...Trecu un timp si un relativ calm se instala in intregul sau corp... acesta incepand sa prinda contur in sfera simturilor sale. Se concentra si se salta pe marginea cuvei... privire ii aluneca pe un fragment desprins din aceasta... Deslusi doar cateva litere sub lumina difuza a cerului sangeriu...A...D A M...

****

Anul 2015 D.H.

Clinica de afectiuni neuro-motorii Boston...

Barbatul in halat alb se aseza pe fotoliul din piele din stanga biroului. Isi aprinse incet o tigara si continua...

- Pacientul este de acord, cel putin in masura in care mai reuseste sa inteleaga ceea ce i-am explicat. Astfel data fiind viteza de degenerare foarte mare, si inexistenta oricarui tratament eficient in prezent, noi, consiliul de doctori, consideram criogenizarea acestuia pana la gasirea tratamentului corespunzator ca fiind cea mai indicata solutie... Am preluat mostre de tesuturi, am facut toate testele si analizele necesare pentru a ne continua studiile dupa ce pacientul v-a fi criogenizat.

Privirea ii aluneca pe titlul de pe prima pagina a cotidianului ce se odihnea pe masuta din stanga sa " *China invadeaza. Inceputul celei de-a treia conflagratii mondiale?"...*

Dimensiuni albastre

Mo isi scalda mainile in apa calduta a fluviului, la fel de albastra ca el insusi, precum copacii livezilor de pe maluri, precum pietrele pe care statea, precum cerul, aerul, pamantul, ziua, noaptea... precum intreaga sa lume. Doar povestile bunicilor mai aminteau de timpurile in care culorile nuantau fiecare particica a vietii, dar trecuse atat timp de la Ziua Blestemului Albastru, ziua in care nestiutori ucisesera marele Zeu Albastru, ziua in care Ceilalti coborasera pe razele Stralucitorului si ii proscrisera. Atatia ani in care adusesera ofrande si ii implorara sa-si arate indurarea si sa le ierte greseala, insa ei nu se mai aratasera.

Si Mo privea luciul sters al apei cu gandul la Ala. O iubea si ii ca copii lor vor avea mai mult noroc ca ei si vor primi binecuvantare Zeilor. Porni ganditor de-a lungul fluviului mangaiat de briza inmiresmara ce se revarsa dispre livezile de amalfe. O umbra aluneca purtata de ape pe langa malul pietros atragandu-i atentia. Privi surprins. Parea corpul unui animal sau poate era un... sari in apa inainte de a finaliza ideea. Poate era viu. Apa nu era adanca... Il cuprinse cu ambele maini si-l trase pe mal. Il intinse pe pietre privindu-l... Un fior de spaima ii paraliza muschii. Nu putea fi animal. Nu semana cu nici una din creaturile intalnite in pelegrinarile sale.

Era mai inalt decat el, semana putin cu ai lui, insa corpul ii era acoperit cu o piele lucioasa iradiind o raceala stranie, iar fata... ochii mari, ovali de un albastru fosforescent, buze subtiri si capul acoperit de un giulgiu buretos. Nu respira...

Undeva pe tampla ii tresari o vena.

Se trase innapoi... Era viu... Incepu sa alerge spre livezi, rupse frunze de Kao si Ning strivindu-le in palme impreuna cu cateva larve de Ono. Reintorcandu-se intinse pasta pe buzele creaturii si ii presa usor pieptul. Intotdeauna avea efect.

Creatura fu scuturata de un spasm si un firicel de apa i se prelinse din gura. Mo sari in picioare.

Ochii creaturii se luminara fixandu-l cu o privire ce-l arunca in universul terorii.

Mo se retrase imperceptibil si o rupse la fuga spre sat. Se opri cateva secunde pe culmea falezei privind malul ce i se intindea la picioare. Vazu creatura ridicandu-se si executand un amalgam de miscari ciudate aidoma unui ritual. O lumina orbitoare tasni din inaltimi invaluind-o. Cateva clipe mai tarziu disparu la fel de misterios cum isi facuse aparitia. Malul era din nou pustiu.

Ridica privirea si intelese...

Peste fluviu se inalta curcubeul...

Mo porni spre sat fredonand un cantecel. Era fericit.

Universuri extreme

" Cand esti o parte a infinitului, nu conteaza sensul "

E noapte...

E intuneric... un intuneric in care insusi Universul pare inchistat, sunetele estompandu-se in aceasta gaura neagra a spatio-timpului. Eu insumi ma simt dizolvat in el. Vantul racoros ce-mi infioara simturile pare a fi singurul care se incumeta sa-l sfideze raspandind arome indepartate culese din intinderile virgine ale nisipurilor Phreeriei.

Sunt singur... departe de amalgamul Metropolei, departe de mareea toropitoare a cotidianului. Aici, de cealalta parte a Frontierei, in inima Vaii Amurgului sunt doar eu... eu si fantomele Phreeriei... infratindu-ne, alinandu-ne suferintele.

E intuneric... si sunt singur...

E intuneric... si... sunt singur ?!

Tresar... Ma ridic nesigur...

In intunericul vascos simt ceva, o prezenta, o tresarire a noptii... Aerul se contorsioneaza, se frange, imaterialul se coaguleaza nascand contururi materiale si din neant IL vad desfasurandu-se in fata mea, in forme imposibile chiar si pentru ungherele cele mai extreme ale imaginatiei mele...

Ar trebui sa-mi fie frica, sa-mi simt sangele cristalizandu-se si inima erupand in jeturi acide de adrenalina. Insa intreg complexul meu senzorial pare a o fi luat razna. Tot ceea ce simt este o caldura blanda ce se strecoara in fiecare particica a fiintei mele, o senzatie stranie pe care corpul meu pare a o fi cautat dintotdeauna.

Si EL este acolo privindu-ma, adulmecandu-ma. Este acolo oferindu-mi-se.

Intind incet mainile spre sfera rubinie nascuta din acelasi intuneric abisal ce ne separa. Este darul sau pentru mine, pentru cel nascut din nimic...

O ating...

El ma priveste si daca mi-ar fi fost aidoma as fi putut jura ca a zambit.

O ating...

Ii simt suprafata translucida vibrand, palpitand, iradiind o caldura proprie.

O ating... si ea ma accepta. O simt plina de viata, frematand, intr-o nerabdare stranie... si Eul meu o accepta. Mainile imi aluneca in intimitatea sa si ea mi se ofera. Se deformeaza, remodelandu-se, o picatura, prelingandu-se, alunecand silentioasa de-a lungul mainilor,de-a lungul intregului corp, intr-o pelicula vie, un insesizabil cocon suturandu-se de pielea-mi electrizata de o stranie excitatie. Fiecare celula a suprafetei corpului meu pactiza cu noua venita, fuzionand, devenind una si aceeasi.

Privesc bratele care au capatat o irizatie rubinie aidoma intregului corp. Hainele au disparut la fel de neinteles ca si intunericul. Privirile imi razbat acum pana dincolo de orizontul devenit purpuriu. In nisipul umed al noptii intrezaresc cadranul ceasului meu si intr-o curiozitate reflexa ma aplec sa-l ridic... insa mana mi se inchide in gol. Inca o incercare de al cuprinde,un nou esec. Ma retrag surprins. Doar o fractiune de secunda in care informatiile se dispersara de-a lungul cailor neuronale, imi e suficienta pentru ca noul meu organism sa-mi ofere raspunsul...imaterialitatea.

Nu, nu mai sunt surprins nici macar de faptul ca plutesc la cativa centimetri deasupra solului...

Totul imi pare acum posibil... tot ceea ce ar fi parut candva de neinteles, mi se expune acum intr-o limpezime debordanta. O liniste interioara profunda ma invaluie protector in timp ce Universul colapseaza. Marginile vaii cresc amenintator, trunchiurile calcinate de Focul Zeilor care ma despart de Frontiera se napustesc spre inaltimi.

Doar o iluzie.

In fapt, eu sunt cel ale carui dimensiuni se modifica, se micsoraza, la inceput isesizabil, insa intr-o continua acceleratie totul in jurul meu devine urias, imens, in cele din urma pierzandu-si orice raport de comparatie. Infinitatea grauntelor de nisip devine vizibila, fiecare graunte devine o mica roca pierduta intr-un imens ocean fietrificat. Curentii de aer devin vizibili, tornade de particule translucide antrenand mii de alte particule materiale. Ma cuprind, ma inalta... ma strabat. Insa si acestia devin in scurt timp o parte a trecutului. Totul se schimba imposibil de repedede fiecare data cand dimensiunile mele se modifica oferindu-mi o noua perspectiva asupra universului inconjurator. Totul se metamorfozeaza la o viteza fascinanta.

Privesc un nou Univers deschizandu-se, roiuri de astre, galaxii stralucitoare,sisteme cu zeci de corpuri orbitand aidoma planetelor in jurul unor sori energetici iradiind game fascinante de culori si nuante... Universul atomic...

Strabat cu repeziciune spatiul dintre acestea alunecand spre destinatia mea. Dimensiunile mele s-au stabilizat, la un

nivel pe care l-as numi uman, raportat la corpurile inconjuratoare. Alunec cu o viteza uimitoare printre campurile energetice ale spatiului intersolar, insa suficient de lent pentru a admira feeria inconjuratoare. Maree energetice fluorescente se desfasoara de-a lungul unor coordonate precise, erupand in curcubee cu irizatii metalice pentru a dispare absorbite de campurile magneto – energetice al celor pe care le voi numi datorita singurului termen care le-ar putea defini similitudinea lor ... planete.

Pe alocuri mici corpuri sferice aurii se materializeaza din neant pentru a disparea imediat intr-o implozie intunecata. Intreg spatiul vibreaza, vibratii pe care le percep ca scurte fragmente melodice... diafane tonalitati angelice.

In planul meu vizual una din planete ia proportii, in fapt un corp sferic, rotindu-se in jurul unei axe imaginare oblice constituit dintr-un straniu amestec de energie lichid si materie aflate intr-o continua conversie reciproca. Mareele energetice interplanetare se intersecteaza cu campul protector al acesteia dispersandu-se in minuscule cristale cu nuante de topaz ce se revarsa intr-o ploaie azurie pe suprafata planetei spre care alunec si eu. Contururile difuze devin clare si ceea ce parea a fi un tot unitar din departare, se dovedeste contrar aspectului fluid, a fi o suprafata cu forme perfect definite. Intreaga metamorfoza se desfasoara pe o structura perfect stabila, chiar rigida... imense lanturi de platforme inguste ce tasnesc, abrupt din intinsele oceane de energie fluorescenta ce se agita intr-o incercare titanica de a scapa de ingradirea acestora. Pe intinsul lor alte platouri solitare sfideaza, in pete sidefii pe textura multicolora, inaltimile.

Cobor incet pe suprafata sidefie a unuia dintre acestea. O patura poroasa il acopera facand sidefiul sa capete o nuanta cromata, unduind usor sub impulsul unor vibratii invizibile. Cu coada ochiului surprind o miscare ciudata la suprafata oceanului. Intorc capul... si cuvintele se vaporizeaza, gandurile o iau razna.

Privesc...

Zeci de creaturi tasnesc din marea energetica in manunchiuri de mici descarcari electrice, plutesc deasupra sa, coboara, se inalta prin ploaia azurie pentru a plonja apoi odata cu picaturile cristaline inapoi in adancuri.

Viata, atat de rara si pretioasa si totusi atat de omniprezenta...

Una din creaturi se departeaza de grup, se inalta si pluteste spre promotoriul pe care ma aflu. Pluteste lin oprindu-se la cativa pasi in fata mea. Nu-mi simte pezenta. Isi arcuieste trupul fusiform schimbandu-si in violet pelicula luminescenta ce-I acoperea partea inferioara a corpului, usor aplatizat in acea regiune. Doua proeminente tentaculare isi fac aparitia. Le intinde spre cerul pe care se contureaza

dincolo de ploaia azurie un mirific soare multicolor. Un arc luminescent se formeaza intre acestea si pentru o fractiune de timp picaturile de deasupra sa se unesc intr-o raza ce tasneste spre infinitul sideral.

Privesc…

Nu pot percepe semnificatia acestui fascinant ritual, insa stiu ca prezenta mea aici este perfect definita. Intind incet mainile spre el… Irizatia rubinie care le inconjoare incepe sa paleasca.

Creatura ma simte… se detensioneaza… proeminentele dispar absorbite de corpul ale carui nuante se schimba intr-un ritm halucinant… pelicula luminescenta incepe sa fluctueze. Se inalta putin, se retrage incet… dar se opreste.

Privesc…

O picatura rubinie mi se desprinde din palma intinsa, se contorsioneaza, se redimensioneaza… o sfera rubinie, nascuta din neant la fel ca si cel care o privea aluneca incet spre ea.

Urma o clipa de inertie in care insusi Universul paru incremenit, apoi una din protuberantele tentaculare ale creaturii isi facu aparitia timid intinzandu-se spre sfera…

… si Universul colapsa din nou.

Fructul oprit

- Dar Tati, cum puteau trai in apa animalele, cand apa e atat de periculoasa?

- Este acum... insa acolo in Rai, fiintele vii erau sub aripa protectoare a Supremului. Si noi am fi fost daca daca am fi rezistat ispitei de a musca din fructul oprit al Cunoasterii.

- Eu voi putea ajunge in Rai?

- Da, daca vei fi cuminte si ascultator... Insa acum trebuie sa te odihnesti.

Un tunet indepartat destrama linistea incinsa a serii.

- Daca maine ploua va trebui sa raman inauntru... dar ma voi juca cu cuburile aduse de Bunicul.

- Bine... Bine... dar pana maine trebuie sa te odihnesti.

- Noapte buna, Tati.

- Noapte buna, raspunse acesta apasand usor butonul de stand-by in timp ce clestii argintii ai celui de-al doilea brat il conecta la consola instalatiei de reincarcare a acumulatorilor. Concomitent cel de-al treilea brat aramiu dezactiva instalatia de iluminare artificiala si intunericul inunda universul masinariilor.

Timpul Schimbarilor

“ Pentru Elena… intilnind-o,
nimic nu va mai fi la fel ”

Teleplayerul ma smulse necrutator din abisul viselor matinale.

“Buna dimineata cetateni ai Bucurestiului. Este marti 13 octombrie 2126 si va dorim ca intotdeauna o zi buna si incununata de succese.”

Ce porcarie… O zi buna, in groapa asta este cel mai tampit pleosasm care-ti poate agasa creierul in fiecare dimineata inca de la prima ora. Daca nu-mi permisesem sa fac un mic sacrificiu si sa-mi anexez un canal personal cu grila privata, trebuia sa inghit alaturi de alte cateva milioane de concetateni, rezidurile informationale ale Holoviziunii Metropolitane.

Ma ridicai anuland campul termic. Racoarea cu iz statut din camera ma invalui indepartandu-mi si ultimele picaturi de somn si infiorandu-mi pielea. Ma saltai din pat indreptandu-ma spre baie. Biomocheta electrizata imi furnica usor talpile. Intra-i sub dispersor si jetul de ultraviolete ma invalui revigorandu-ma complet, risipind pentru cateva clipe problemele zilnice pentru a face loc unei eufori de moment care transformase de departe aceasta indeletnicire cotidiana intr-unul din cele mai placute momente ale zilei. Din nefericire insa tot ce e frumos dureaza cu mult mai putin decat ne-am dori… Iesi de sub disruptor. Oglinda ma intampina dezvaluindu-mi acelasi chip prematur imbatranit de cantitatea mult prea mare de radiatii care matura zilnic suprafata, in care singurul indiciu al adevaratei varste il releva acel licar cald si viu al ochilor. Reintrai in dormitor culegand de pe fotoliul uzat protocombinezonul cenusiu in timp ce m-a indreptai spre de Interfood. Standerul se autosesiza si mi se contecta la extensia gastro-digestiva. Ma imbracai concomitent cu amestecul nutritiv ce-si crea drum spre interstitiile mele. Sunt ca de obicei prea grabit pentru a-mi permite luxul unei mese solide.

Singurul care parea indiferent la trecerea timpului era tele playerul care continua sa-si reverse spoturile Agentiei SalVReC (Salvarea Vietii prin Retroclonare).

"Cosmarul Metropolitan, lenixi, si-au pierdut caracterul terifiant datorita noua.

Dupa cum stiti amestecul salivei acestor feroce creaturi combinat cu particulele de Ceata are o actiune mutagena accentuata asupra organismului, doar cateva ore fiind suficiente pentru a surveni moartea...

Noi insa putem impiedica aceasta.

Apelati la noi si..."

Un bip ascutin imi anunta sfarsitul introjectiei urmat de click-ul standerului ce se decupla automat. Verificai filtrele mastii fixand-o pe cap. Pelicula termosensibila a acesteia mi se mula pe fata. Nuanta sa aidoma pielii o facea aproape invizibila, putand fi remarcata doar datorita filtrelor. Costumul se autoetanseiza. Ridica-I Allbag-ul indreptandu-ma spre pneoelevator. Acesta nu intarzie sa-si faca aparitia la ora prealabil rezervata inghitindu-ma aidoma unei fiare hulpave. Holoviziunea Metropolitana ma asalta si aici. Din micul teleplayer incastrat in peretele metalic se revarsau aceleasi spoturi care faceau fiecare ascensiune insuportabila, din fericire doar auditiv dat fiind ca displayul fusese spart, probabil de o persoana mai agasata decat mine.

" ....iar retroclonarea a redus la zero orice piederi de vieti omenesti. Sa auzim opinia doctorului Vladimir Kozlovski operator autorizat clasa 2 in cadrul Agentiei si unul din initiatorii programului."

O voce groasa, obosita, facu sa vibreze boxa invechita:

" Voi incerca sa ofer o explicatie pe intelesul tuturor. Orice fiinta vie este compusa din doua parti interdependente care insa interactioneaza intratat incat se confunda devenind un tot unitar. Acestea sunt Corpus IQ sau mai precis partea fizica care denota personalitatea unui individ pe plan interactiv cuprizand 90% din capacitatea intelectuala a fiecaruia si anume pentru a oferi cateva exemple: date, nume, formule, relatii secundare de viata, amintiri si Spiritus Excorpus cuprinzand intreaga gama de sentimente si trairi si fiind caracteristica predominanta si definitorie a fiecarui individ. Fiecare din acestea e conditionata de existenta celeilalte. Astfel fara Spiritus Excorpus orice Corpus IQ devine o carcasa inutila, fara utilitate, un cadavru si viceversa Spiritus Excorpus devine in lipsa celeilalte componente Spiritus Liberus, asa numitul Spirit sau Suflet Primordial.

Propriu-zis ele sunt iseparabile insa noi am reusit sa le despartim pentru o perioada limitata de timp si tinand cont ca Spiritus Excorpus este imposibil de reprodus, noi clonam Corpus IQ printr-un procedeu retroaccelerat, astfel ca, intr-un timp minim putem transfera Spiritus Excorpus in replica vechiului corp.

Garantam totodata perfectiune absoluta a noului co..."

Ascensiunile astea par tot mai interminabile...

"Asadar lipsiti de orice risc contactati-ne cat mai..."

Pneoelevatorul se opri, intrerupand sinistrul monolog.

"Confirmati protectia individuala", **rasuna metalic vocea stridenta a inter-sintetizatizatorul.**

Degetele apasara pe butonul rosu al panoului cu initiale sterse. Usile culisara concomitent cu panourile suplimentare exterioare iar ceata ma invalui cu cruzime. Pasi indiferent cu toate ca subconsientul imi spunea in fiecare clipa ce ar putea reprezenta si cea mai mica fisura in costum... o arsura mica extinzandu-se cativa centimetri in jurul ranii si mai ales in profunzime. Mai mult decat neplacut. Insa daca din intamplare aveai nesansa de a intalni unul din omniprezentii lenixi, ei bine... poate ca descrierea facuta de doctoruol Kozlovski ar fi sugestiva *" in jurul muscaturii tesutul incepe sa se lichefieze, apoi o retea concentrica , radiala de mici tumori incepe sa se extinda cu repeziciune in timp ce epiderma capata nuante de violet cangrenos, neuronii se topesc unul cate unul mult prea repde pentru a mai reusi sa trimita vre-un impuls electric spre creier... astfel ca tot ceea ce simti e doar frica... frica de moarte in timp ce privesti ca un spectator neputincios cum trupul ti se dezmembreaza iar in maxim doua ore intreg cosmarul se sfaseste oferindu-ti in ultimele clipe o dilema: SUNT OARE FERICIT CA MOR ?"*

Ma smulsei cu greu din sinistra reverie indreptandu-ma spre Heliobuzul parcat in centrul Pietei Eroilor la intersectia sectoarelor Albatros cu Intercontinental System. Ceata verzuie transformase Suprafata din Zona Centrala intr-un amalgam de umbre si contururi disparand dincolo de cele cateva luminite rosiatice ale Platformelor Comerciale. Strada ar fi devenit in lipsa liniilor fluorescente de orientare un labirint al tenebrelor. Aproape ca intelesesem de ce concetatenii redusesera atat de mult iesirile si cu siguranta daca as fi gasit un loc de munca jos, as fi urmat cu placere gestul concitadinilor, renuntand la micul avantaj al unui credit mai mare. Heliobusul aparu aidoma unui mastodont supraponderat din marea verde. Urcai treptele plasticate ocupand unul din locurile libere. Cateva minute mai tarziu usile culisara si vehiculul prinse a se misca. Timpul... unul din cele mai ideologiste concepte ale societatii actuale, si cel mai simtit pe propria-mi piele.

Heliobuzul lua altitudine, intrand pe aerostrada. Priveam prin ferestra murdara defilarea celor cateva luminite solitare care se luptau cu Ceata, cadoul celei de-a treia conflagratii mondiale, in timp ce auzul incepea sa-mi fie adus la exasperare de aceleasi " melodioase" voci ale Holoviziunii Metropolitane.

"In cele mai avantajoase conditii Agentia se afla la dispozitia dumneavoastra. Putem fi contactati 24 ore din 24 la numarul 5AC de la orice unitate EMP personala sau publica

iar noi vom fi acolo pentru ca atunci cand e vorba de salvarea unei vieti fiecare secunda conteaza si noi o stim."

Urma prezentarea lenixilor, de parca ar exista macar o creatura in intreg imputitul asta oras care sa nu stie cum arata... dar de dragul de a stresa lumea...

Involuntar privirea imi aluneca pe ecranul panoramic care inlocuia propriu-zis partea anterioara a parterului heliobusului, imediat deasupra centrului de coordonare autonoma. Ii vazusem in nenumarate randuri pe aceleasi ecrane si de fiecare data resimteam aceeasi fiori reci in tot corpul la vedera lor.

***"... nu depasesc jumatate de metru inaltime si nu se stie de unde provin,"* fu insotita de vocea comentatorului imaginea unei creaturi aducand a un puzzle intre un biped si o reptila preistorica, avand doua membre posterioare puternice pornind din imediata apropiere a unui cap alungit acoperit de o platos lucioasa cu nuante de abanos. Gura prevazuta cu trei perechi de colti infioratori si ochii, doua mici smaralde cu o catare feroce. Coada puternica, ingusta si alungita avand cu siguranta un rol important in cadrul sistemului locomotor, pornea din imediata apropiere a cefei. Membrele anterioare amplsate pe un asa zis abdomen acoperit cu striatii chitinoase, erau scurte avand forma unor clesti alungiti extrem de ascutiti aidoma unor cheilicere imense.**

Daca as fi fost mai religios as fi asezat-o undeva pe tapetul unui tablou cu titlul... "LA PORTILE INFERNUL"...

Comentatorul isi sfarsise descrierea stiintifica a creaturii iar imaginea ecranului fu reocupata de sigla SalVReC pe fundalul careia cativa doctori incepura o discutie pe aceleasi teme, moment in care in crepusculul de dincolo de frontiera de sticla a geamului o detunatura sparse torsul monoton al motorului, urmat de o lumina orbitoare aidoma unui fulger inoportun ce lumina pentru o clipa fetele speriate ale ocupantilor. Heliobusul trepida si incepu sa se incline, in timp ce conexiunile de siguranta tesura instantaneu o plasa protectoare in jurul abdomenelui meu. Traiectoria vehicolului deveni neregulata si acesta pierdu din altitudine. Figurile "distinsilor" doctori ce-si continuau impasibili conversatia explodara concomitent cu displayul in urma impactului cu una din conductele ascendente de mare presiune ce nimeri in raza de actiune a masinariei. Ma ghemui dupa scaunul anterior intr-un gest reflex de evitare a schijelor proiectate prin aer de conducta ce sectiona partea opusa a heliobusului smulgand-o efectiv inainte ca ocupantii acesteia sa rationeze cele intamplate. Prin spartura reusi sa vad intr-o derulare de cateva fractiuni de secunda, cadru cu cadru defilarea cladirilor intunecate asistand macabru de impasibile la eveniment. Vehicolul incepu a se roti in jurul unei axe

aleatori in timp ce din amalgamul desirat al cladirilor una deveni prea aproapiata.

Amortizat iluzoriu de patura verde a Cetii, heliobusul lovi din plin cu una din laturi coltul nichelat al Casei Culturilor Estice, frangandu-se in doua aidoma unei caramizi de argila in fata loviturii necrutatoare a maestrului.

Simti suflul unei deflagratii puternice care ma proiecta printre coltii de otel contorsionat al ranii cascate deasupra mea, impreuna cu scaunul devenit o accesorie inutila in urma atator solicitari, in marea penumbrelor de dincolo de vacarmul incendiar al accidentului. Pluti prin aer suficient timp pentru a avea acea revelatie de dinaintea morti, cand viata devine un film derulat intr-un ritm imposibil.

Simti o izbitura si auzi trosnetul propriilor mele oase. Inainte de a realiza daca am murit sau nu, deslusi contururile imensei gramezi de gunoi ce ma primise la sanul ei, si intelesei ca degradarea societatii imi fusese pentru prima data utila.

In noapte, dincolo de vuietul infernal ce inca mi se mai reverbera in creier, rasuna un tipat tanguitor ce-mi ingheta fiecare celula. Din penumbra atotcuprinzatoare se desprinse o forma ce prinse contur cand ajunse deasupra mea... Doi ochi de smarald ma fixau infricosator... insa era prea mult pentru o singura zi... era prea mult pentru mine.

Alunecai incet intr-o lume fara de simtiri, fara voia mea, lucrurile isi pierdura forma la fel ca gandurile. Realitatea disparu stearsa de un burete cetos, clepsidra timpului se sparse...

Doar intuneric.

Tot ce simt e frigul. Timpul se scurse, dar ii pierdusem notiunea. Amintirile incepeau sa se sutureze dureros iar prezentul prinse forma. Sageti de gheata se rasfrangeau in tot corpul iar capul era la limita exploziei. Flash-uri ale evenimentelor anterioare incepura sa-mi bombardeze creierul. Privi in jur incercand sa disting ceva in intunericul dens dar parea imposibil. Un prim efort de a ma ridica se solda cu un esec. Desfacu-i la limita unei dureri insuportabile curelele pe jumatate topite ce ma legau de resturile scaunului. Reusi sa ma salt in genunchi insa unul din membre parea a fi cu totul in afara oricare incercari de al controla. Mana imi aluneca de-a lungul gleznei acestuia. Era complet insensibila la orice stimuli. Urcai de-a lungul coapsei si teroarea isi reintoarse chipul hidos spre mine. Ultima imagine de dinaintea momentului in care luciditatea ma parasise, erupse din amalgamul de amintiri, in timp ce mana mi se afunda intr-o masa gelatinoasa ce fusese o parte a piciorului meu.

Imposibilul se materializase. Ajunsesei prada celui fata de care ma credeam intangibil.

Nu ma ucisesera pentru ca ei nu ucideau niciodata. Dar in curand aceasta parea a deveni un fapt implinit.

Moartea ma privea cu siguranta zambind dintr-un coltisor intunecat. Panica dizolvata in adrenalina imi invada corpul... nu puteam muri... nu puteam renunta... totul se rezuma la autoconservare...

Trebuia sa scap... trebuia sa...

Sari cu greu impiedicandu-ma printre sacii cu reziduri, ma impletici printre baltile acide din gropile menajere, indreptandu-ma prin culoarul intunecat spre drumul de sub aerostrada.Zari cochilia abandonata a heliobusului zacand franta,rece si sinistra. Echipele de interventie ale sigurantei traficului isi facura si de aceasta data munca cu rapiditatea care le caracteriza dar si cu aceeasi superficialitate fara a se mai deranja sa verifice imprejurimile.

As fi vrut sa vomit insa a-mi scoate masca insemna cea mai rapida si sigura sinucidere. Piciorul afectat deveni o povara. Trebuia sa gasesc o unitate EMP...

Casa Culturilor Estice... Da... bineinteles... treceam zilnic pe langa ea. Incepui sa alerg impleticit cu curele de siguranta atarnand caraghios suturate de protocombinezon. Patrunse-i in hol si in lumina sangerie a unui neon care reusise sa alunge iluzoriu nuantele verzui ale Cetii, zari empexul inchistat intr-un perete. Ma tarai spre el si cu ultimele puteri apasai cele trei taste ce defineau pentru mine acum miracolul 5....A....C....si buretele cetos al inconstientei reduse din nou realitatea la tacere.

*****

Deschisei ochii.

Tavanul sidefiu marcat de linii si simboluri arginti defila in fata mea. Ma aflam intins pe spate pe un pat pneumatic alunecand prin culoare intesate de instalatii si mai putin de persoane. Eram dezbracat sub multimea aparatelor care ma acopereau facandu-mi orice miscare imposibila. O caldura toropitoare ma invaluia.

Patrunsei intr-o incapere circulara si ma opri. Cineva se apropie de mine... Un barbat intr-un hanorac cenusiu. O singura privire fu suficienta pentru a-l recunoaste.

"*Doctor Vladimir"*, se recomanda urmarind display-urile aparatelor ce ma impresurau. "*Va felicit pentru alegerea Agentiei noastre si totodata pentru taria dumneavoastra de caracter, tinand cont de starea critica in care a-ti ajuns la noi."*

Tare mi-ar fi placut sa-i stalcesc putin fata aia de superstar, dar in situatia de fata i-as fi daruit si trandafiri.

"*Voi supravietui?"* reusi sa murmur dupa un efort supraomenesc.

"*Bineinteles"*, raspunse sigur pe sine doctorul ridicandu-si privirea spre mine. "*Vezi tu",* continua el pe un ton familial "... *noi venim de foarte departe".*

Il privi fara sa inteleg.

"*Elena, asistenta mea va v-a lamuri. Obisnuim, dintr-un principiu care ne caracterizeaza specia sa oferim o ultima explicatie tuturor celor ce ajung aici, pentru a ne face oarecum intelesi. Nu ca ar conta...*

***Lenna, te rog...* " spuse indepartandu-se.**

Cand am zarit-o as fi putut spune ca era ... era cea pe care o cauti chiar si noaptea in vise, cu care ai fi decis sa-ti petreci viata pana la adanci batranete, sa-i juri iubire vesnica si o multime de nepoti. Era frumoasa... o frumusete stranie, care pentu o clipa ma rupse de realitatea patetica careia ii eram victima. Ma privi cu ochii albastri aidoma cerului de dupa ploaia calduta a verii de deasupra livezilor copilariei.

"*Oamenii sunt cele mai perfect adaptate fiinte la ecosistemul existent pe Terra in prezent. Anatomia este perfecta si ating aceeasi perfectiune si la nivel energetic."*

Cuvintele ii alunecau pe buze transformand stiinta in cu totul altceva. Nu stiu daca inteleg ceva, sunt intratat de confuz, insa stiu ca mi-as dori macar pentru o clipa sa fiu intr-un alt context.

"*Insa Universul are cateva reguli primordiale ce nu pot fi incalcate. Una dintre acestea se refera la echilibrul si compensatia energetica. Astfel nici un Spiritus Excorpus nu poate lua locul altuia dintr-un Corpus IQ decat daca are loc un schimb direct intre cei doi Corpusi IQ fara ca vreunul din cei doi sa devina Spiritus Liberus."*

Simti o intepatura.

"*Si partea cea mai importanta e ca..."*

Se apleca asupra mea:

" *... noua ne place Pamantul."*

Mirificii ochi albastri palira intr-un verde fosforescent purtand in ei nuanta fascinanta a departarilor necunoscute. Imaginile palira si ele si noaptea-mi acoperi nedumerirea.

****

Era frig... un iz ranced imi chinuia narile...

Imi era familiar, dar nu reuseam sa-l regasesc in amintiri. De fapt nu reuseam sa-mi regasesc nici chiar amintirile. Gandurile nu se legau... doar subconstientul imi spunea ca ceva s-a intamplat.

Ma ridicai indreptandu-ma spre raza de lumina filtrata de aburul verzui. Ma simteam straniu. La limita penumbrei ma opri. Lumina nu ma atrage.

Gandurile mi se agita tumultos rotindu-se haotic.

Un curent racoros infioara oglinda baltii cenusii ce mi se intinde la picioare. Involuntar privirea imi aluneca

instictiv spre luciul deformat al suprafetei acesteia. Chipul reflectat prinse contur. Doi ochi sidefii ma priveau arzatori. Un strigat disperat imi tasni din pieptul chitinos.

In noaptea eterna a Bucurestiului rasuna inca un tipat tanguit.

Verde apocaliptic

Nisipul scrasnea sub pasii grei ai fugarului. Noaptea ii contopea conturul cu cel al dunelor inchistate in frigul sideral. Pasea tot mai greu, rasularea-i intretaiata imprastiind aburi fierbinti in aerul glacial. Auzi uruitul motoarelor jeep-urilor in urma sa. Il cautau... ii gasisera urma. Incepu sa alerge di nou. Tinea stransa sticla cu lichidul sangeriu, rezultatul extenuantilor ani de cercetari si stia ca tine in mana soarta planetei iar ei nu vor mai putea face nimic. Oamenii nu meritau viata, nu meritau aceasta planeta. Trebuiau opriti indiferent de pretul cerut de aceasta.

Alerga...

Nilul era aproape, putea sa-I vada unduirea intunecata si tacuta, alunecand printre umbrele noptii. Undeva la orizont un proiector matura intinderea desertului. Era epuizat dar trebuia sa reuseasca.

Ei erau aproape...

...si Nilul il astepta.

Primul jeep isi facu aparitia pe duna din spatele sau.Il vazusera... Rastunara strigate si primele impuscaturi spulberara nisipul de la picioarele sale. Se impiedica... cazu... se ridica si alerga mai departe. O noua impuscatura. Simti o arsura in soldul drept si se prabusi. Sangele inrosi camasa imbacsita insa acum nu mai conta. In fata sa unduiau apele misteriosului fluviu. El isi facuse datoria. De acum batranul Nil ii va definitiva opera. Scoase capacul. Alte impuscaturi sfasiara linistea noptii. Simti o noua arsura in spate si gustul sarat al sangelui. Sticla ii aluneca din mana rostogolindu-se in unde. Lichidul rosiatic nuanta apa, se contopi cu ea purtat spre adancuri.

Si Nilul il primi binevoitor, il imparti vegetatiei luxuriante de pe maluri, il revarsa in delta, il incredinta marii si norilor care il purtara mai departe pe taramuri straine redand intr-un ultim puls al vietii stapanirea Pamantului celor care o meritau. Dupa atatea mileni natura redevenea stapana pentru ca acum fiecare respiratie a padurilor, pajistilor si gradinilor deveni lipsita de ceea ce pentru oameni era totul... oxigenul.

Vise letale

"Viitorul poate fi anticipat…
nu insa si prevazut"

- Deci domnule Ralph, spuneti ca in tot acest timp acest cosmar va revine tot mai frecvent?!

- Da... aceleasi flacari, explozii si moartea purtand fata mea. Ma trezesc transpirat, cu inima la limita dezintegrarii si nu reusesc sa mai inchid un ochi tot restul noptii.

- Inteleg. Perfectiune a detaliilor ce apar in aceste vise este de o fidelitate prea inalta asa ca nu inclin sa cred ca sunt doar rezultatul aleator al imaginatiei. Consider mai degraba, chiar daca pare o presupunere cam avangardista, ca ar putea fi vorba de o secventa marcanta, o potentiala mostenire dintr-o viata anterioara. Voi incerca sa aflu motivul in aceasta sedinta si sa-l indepartez sub hipnoza.

Profesorul Ralph Gilbert il privi cu ochii obositi.

- Credeti ca, ar putea fi indepartata...

- Da, raspunse doctorul apropiindu-se de el. Cred ca da.

Se aseza in fata sa.

- Acum relaxati-va. Injectia pe care v-am facut-o anterior este un hipno-accelerator pentru a va ajuta sa intrati mult mai usor in staza si sa va focalizati pe momentul cautat. Asa ca neglijati tot ce va inconjoara. Priviti atent medalionul. Concentrati-va asupra sa.

Incepu sa penduleze un lantisor innegrit terminat cu un medalion argintiu.

- Sunteti tot mai relaxat... Tot ce va incojoara devine un vid intunecat. O ceata moale va invaluie. Voi numara pana la trei cand va veti elibera complet de materialitate, ve-ti deveni complet liber...

- Unu... pleoapele devin tot mai grele iar dumneavoastra tot mai usor; doi... respirati tot mai rar, gandurile se risipesc si dispar... aluneca-ti departe de tot, trei... sunteti complet liber, a-ti rupt bariera timpului.

Profesorul deveni inert in fotoliul sidefiu;

- Va intoarce-ti si mai adanc in trecut. Este razboi, iar dumneavoastra sunteti acolo, in cel mai insemnat moment al vietii.

Corpul profesorului se incorda iar figura ii deveni crispata.

- Spuneti-mi cine sunteti ?

-"Sergent O'Hara, compania a III-a desant, domnule"... raspunse cu vocea intretaiata.

- OK. Povesteste-mi ce se intampla acolo.

-"Sunt explozii asurzitoare peste tot... trasoarele au incins cerul in noaptea asta" - respiratia ii deveni sacadata - "sunt morti peste tot... mitralierele din cazemata de pe culme curata totul... poate sunt ultimul... nu mai stiu...aprind fitilul... sunt aproape".

O picatura de transpiratie aluneca pe tampla incinsa a profesorului.

-"sar din transeu si alerg... trebuie sa ajung la cazemata... de data asta... VE-TI MURI NENOROCI..."

Se opri brusc. Doctorul se apleca asupra sa:

- Ce s-a intamplat?

-"O lumina ma orbes... NUUU!...."

Se contorsiona si incepu sa geama

-"Este liniste... atat de liniste... S-a oprit si ploaia.

- Voi muri... Ce sarcastic... se aud greierii"

Respiratia ii deveni greoaie.

Doctorul interveni:

- Sunt ghidul tau. Asculta-ma. Voi numara in ordine inversa pana la unu, cand voi ajunge la unu te reintoarce in prezent si te vei trezi.

- Trei... timpul se scurge extrem de repede, respiratia iti devine normala, doi... iti simti corpul cum te primeste innapoi, te-ai reintors in prezent, unu... ti-ai revenit complet, esti in cabinetul meu, deschide ochii.

Se trezi. Clipind des si putin dezorientat intreba dupa cateva minute inca confuze in care incerca sa se regaseasca:

- A-ti aflat ceva ?

- Da, am avut dreptate. Este o urma ce aparut ca urmare a unui eveniment care v-a produs decesul in viata anterioara. Nu am fortat nota pentru al delimita clar pentru a nu va extenua, insa in sediinta viitoare va garantez ca voi clarifica problema.

- Va multumesc. Atunci ramane pe vineri... E bine...

- Da, daca puteti la aceeasi ora.

- Bineinteles, confirma Ralph imbracandu-si hanoracul sidefiu. Va doresc o noapte buna.

- Va multumesc. Asemenea si dumneavoastra.

Cobora in strada sters luminata de cateva neoane prafuite ce se rasfrangeau pe dalele umede ale trotuarului. Urca in Chervoletul visiniu parcat in fata cabinetului si demara spre casa. In scurt timp masina parasea micul orasel de munte avantandu-se pe soseaua intunecata, de-a lungul pajistilor ce revarsau miresme imbietoare de iarba cosita proaspat. Licuricii concurau cu stralucirea stelelor de pe

bolta senina. Luna insa se ascundea de cealalta parte a padurii.

Zari lumina troitei inaltate in memoria luptelor din '43 de la poalele canionului. Peretii abrupti ai acestuia se deschideau aidoma unei guri uriase si hulpave apropiindu-se vertiginos.

Se simtea obosit. Dupa atatea nopti chinuite.

Intrarea canionului se contura in lumina farurilor… cand o silueta nascuta din neant se materializa in fata autoturismului. Calca instinctiv frana. Nu reusi decat sa intrezareasca pentru o secunda chipul uimit al omului… apoi urma impactul.

Chevroletul mai rula cativa metri si se opri. Profesorul ramase paralizat cateva clipe in ghiarele fricii care puse stapanire pe el. Respira adanc, deschise portiera, iesi din masina si porni alergand, cu corpul la limita autocontrolului spre silueta intinsa pe asfaltul rece.

Se impiedica de ceva nevazut si se prabusi in groapa plina cu noroi. Dadu sa se ridice din amalgamul lutos ce-i naclaiase hainele invadandu-i porii… *" O groapa in mijlocul soselei ? Ce-i tampenia asta? "*

O explozie orbitoare ii intrerupse sirul gandurilor.

Pe pajistile inmiresmate ale noptii senine se auzeau greierii.

Extras din DTCity Newspaper din 2 septembrie…

" Ieri a fost gasit autoturismul cunoscutului profesorului Gilbert Ralph abandonata pe soseaua 31A alaturi de cadavrul unui necunoscut in uniforma militara. Politia presupune ca ar fi……"

Aisberguri in flacari

Aisberguri in flacari

O singura stea mai licareste-n valea
Simtirilor ascunse-n amintiri uitate,
O ultima stea ne lumineaza calea,
Printre-ale vietii, cai intunecate.

E frig afara, steaua e de gheata,
Iar vantu-si urla neputinta,
Un dangat departat de clopot inecat in ceata,
Ne-a readus in sufletele reci credinta.

Candva trecutul ne-a rapit speranta,
Si viitorul ni l-a destramat.
Acum iubirea ne-a redesteptat dorinta,
Si ale sufletului rani le-a vindecat.

Vino iubito pe-ale inimii carari,
Sa ne ascundem in padurea de cristal,
Priveste iubito aisbergurile-n flacari
Si lumea exilata-ntr-un pocal.

Acum cand universul l-am schimbat,
Voi evada din temnita trecutului.
Acum cand dragostea speranta ne-a redat,
Voi sfasia letala plasa a destinului.

Vom fi doar doua inimi intr-un univers uitat,
Doar noi alunecand pe-o lacrima suava,
Iar peste-a apelor intins imaculat,
Va tremura mereu o stea firava.

Soapte in vant

E intuneric
Si e noapte.
Doar vantul haituind umbrele singuratatii,
Imi netezeste gandurile risipite prin iarba jilava.
E intuneric
Si e noapte,
Iar luna dizolvata intr-un bob de roua,
Mi le culege si nu intelege
De ce doar tu plutesti in toate.
E intuneric
Si e noapte...

Soarta

Lumea isi traieste soarta
Si soarta ii arunca-n carusel,
Le striga "*pierde cine nu alearga*"
Si toti se pierd treptat in el.

Dar lasa lumea sa alerge,
In caruselul ei nebun,
Fiindca nu soarta ci doar tu si eu putem alege,
Unde va duce-al nostru drum.

Suntem doi fluturi prinsi in plasa vietii,
In vise si pasiuni dorim sa evadam,
Dar nu putem gusta aroma libertatii,
Doar fiindca ne e frica sa zburam.

Inchide ochii si lasa-mi-te-n brate
Si vei vedea ca nu-i atat de greu sa zbori
Pluteste in izvorul de dorinte,
Ce susura printr-ale iubirii flori.

Tu esti pasiunea, eu sunt visul
In noaptea rupta de real,
Tu esti un inger iar eu sunt proscrisul,
Unei iubiri fara hotar.

Vino sa alergam prin roua noptii,
Sa ne iubim in baldachinul verii,
Sa innotam in soapta diminetii,
Si sa dansam pe malul marii.

Pierduti in marea de pasiune nestiuta
Si smulsi din plasa de otel,
Sa lasam caruselul sa se-nvarta,
Caci noi nu vom mai fi in el.

Umbrele noptii

Umbrele noptii aluneca pe cararile sortii,
Invaluite-n tacerea cenusiilor angoase,
Iar trupuri inghetate zac prin mlastinile mortii,
Inlantuite de destinurile nemiloase.

Umbrele noptii se-ncheaga-n nebuloase efemere,
Si se destrama-n rabufnirile oceanului uscat,
Iar inimi suferinde, se zbat pe tarmurile-amare
Unde corabia sperantei le-a abandonat.

Umbrele noptii plutesc peste mormintele de foc,
Se strang tacute-ntr-un cortegiu funerar,
Langa capela ruinata unde fara de noroc,
Se tanguie toti renegatii vietii de cosmar.

Umbrele noptii se revarsa-n fluxuri sangerii,
In unde reci stergand iubirea de pe cadaram,
Dizolvand dragostea-nchistata-n chihlimbarul serii,
Un fluviu izvorand din alt taram.

Umbrele noptii danseaza-n lumina focului de gheata,
Se contopesc in labirinturile nepatrunse ale vietii,
Umbrele noptii danseaza-n crepusculul codrilor de ceata,
Si eu dansez... sunt o umbra a noptii.

Uneori

Uneori nu poti intelege de ce gandurile zboara,
si totusi le poti tine;
de ce soarele apune-n fiecare seara,
si totusi noaptea vine;
de ce aceasta lume e asa,
si totusi o cunosti;
de ce suferinta e grea,
si totusi suferinda esti;
de ce exista stele,
si totusi ele licaresc;
de ce nu crezi in vise,
si totusi ele se adeveresc;
de ce umbrele danseaza noaptea,
si totusi...
Si totusi uneori nu poti intelege dragostea...
si totusi... iubesti.

M. T. Felix

feel_xtreme @yahoo.com

- 15 Decembrie 2005 -